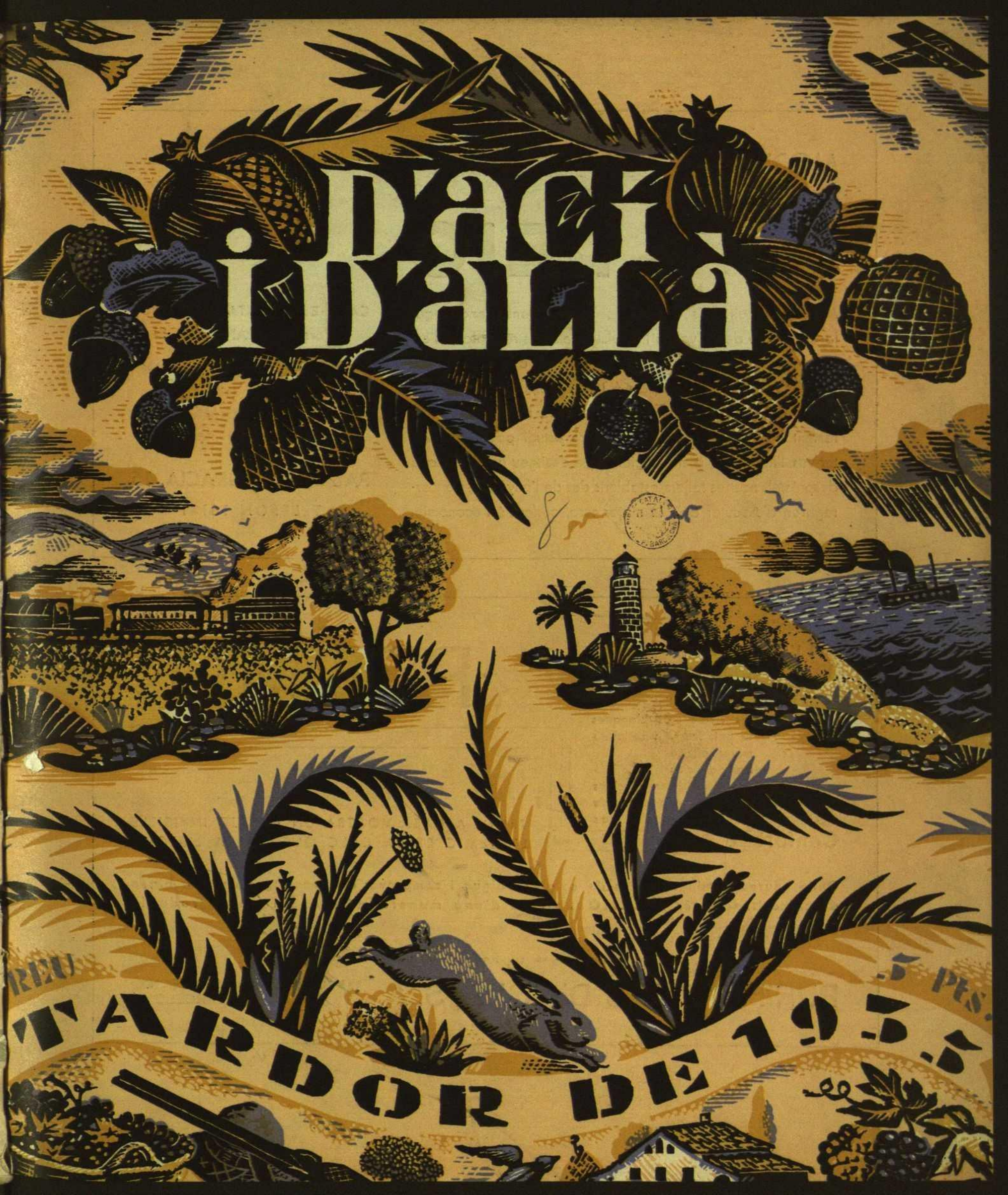

Pacci in Balla

TARDOR DE 1955

MOBLES
DECORACIO

REIG

Abans d'adquirir els vostres mobles, o abans d'encarregar la decoració de la vostra llar, visiteu els nostres salons d'exposició i us convencereu de l'alta qualitat dels nostres models, la seva perfecta proporció i la bellesa i modernitat de les seves formes. I si el que veieu encara no s'ajusta exactament a la vostra idea, en el nostre estudi podem projectar-vos l'habitació o habitacions que desitgeu arranjar i que després els nostres tallers, establerts des de l'any 1854, s'encarregaran d'executar amb la major cura, perfecció i economia.

CASA ESTABLERTA L'ANY 1854
Tallers: E. GRANADOS, 21

PASSEIG DE GRACIA, 15
TELEFON 16141

AMB L'APARELL «PERMO» S'OBTÉ:

millor cuina
millor rentat
afaitar-se millor
les dents més blanques
la pell fresca i setinada
millor toilette
bany deliciós
supressió d'incrustacions
veritable economia de
carbó - sabó - gas

Confort

«PERMO»

TENIU A CASA VOSTRA UN ENEMIC INVISIBLE
L'ENEMIC ES LA CALÇ QUE PORTA L'AIGUA

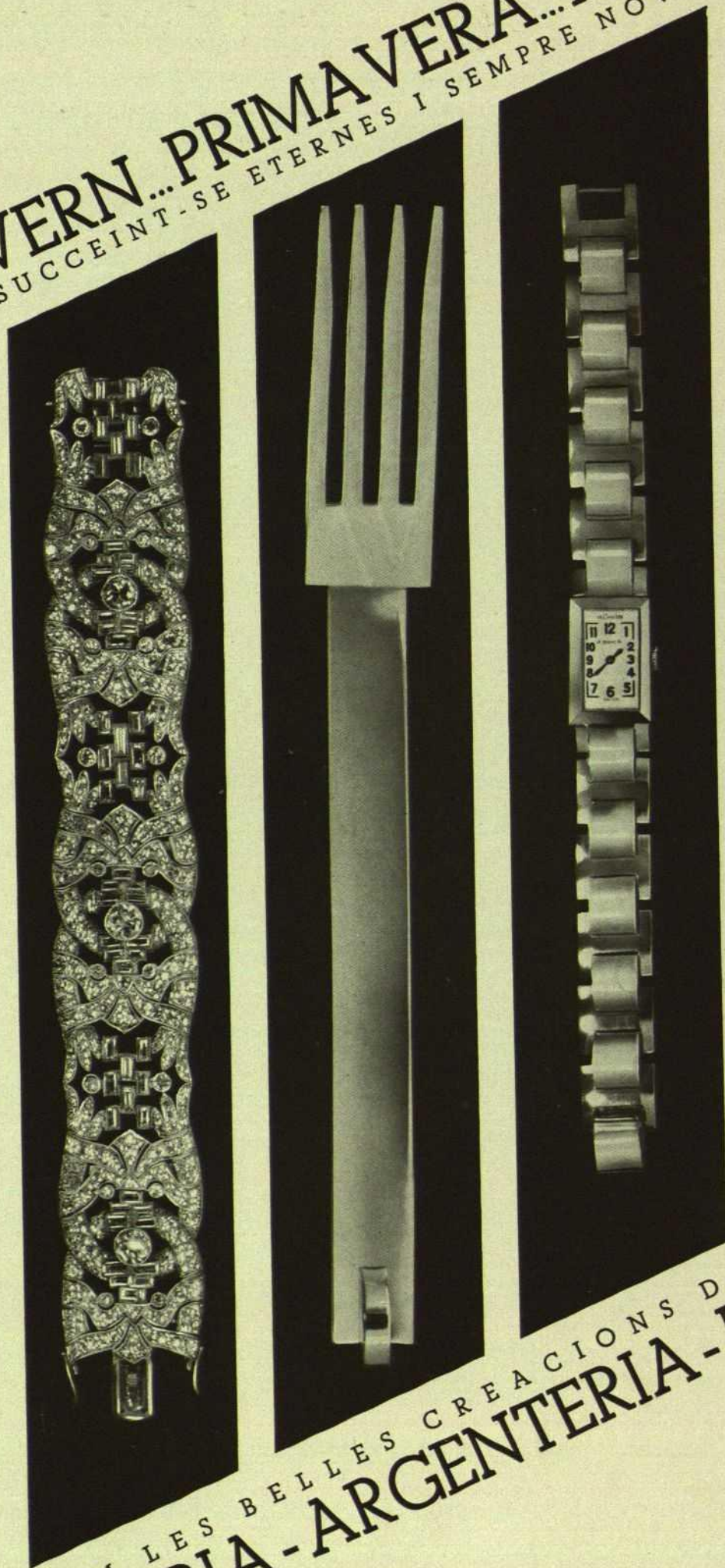
Quan haureu eliminat l'excés de calç de l'aigua i comprovat els avantatges de tenir aigua descalcaritzada per «PERMO», viureu d'una manera més sana i més agradable

SERVIU-VOS DEMANAR UN APARELL PER A DEMOSTRACIÓ

PURIFICADORS D'AIGUA, S. A.

RAMBLA CATULUÑA, 68 - TELÉF. 78062
BARCELONA

TARDOR... HIVERN... PRIMAVERA... ISTIU
 SUCCEINT-SE ETERNES I SEMPRE NOVES

COM LES BELLES CREACIONS DE
 JOIERIA-ARGENTERIA-RELOTGERIA

DE
J. ROCA

PASSEIG DE GRACIA, 18
 BARCELONA
 CASTELLS - SALA - SINDREU

“La distinció en els objectes per a regal”

Richard's

PASSEIG DE GRACIA, 64

TELEFON N.º 78572

B A R C E L O N A

POLVORS
jungla

• MYRURGIA •

chicote
BOURJOIS
PARIS

"chicote"
perfume for gentlemen

BOURJOIS
PARIS
FRANCE

el perfume del hombre moderno

BOURJOIS
PARIS

Henri Bourjois

ARTIACH

ARTIACH

ARTIACH

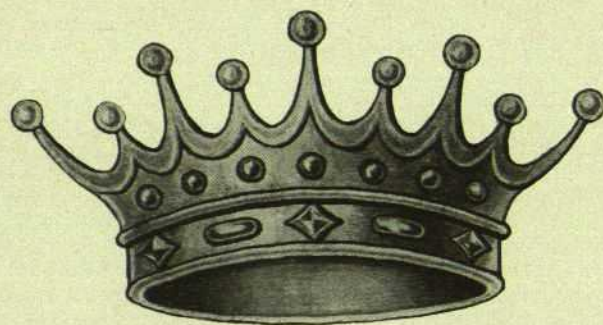
ARTIACH

ARTIACH

ASSORTIMENT NEBI PER A L'HORA DEL TE

COTILLERIA **LA COURONNE**

Art de la cotilla

L'estudi tècnic de modelar la línia
conservant l'esveltesa de la joventut

**Exclusive de la Ceinture
en caoutchouc et sou-
tien MADAME AFFINEX**

**Fajas tul doble, Gaine
pour le soir, Ceinture
et soutien pour Sport**

P. M. VIDUA DE CARBAJAL

Telèfon 12084

Carrer Consell de Cent, 308
(entre P. de Gràcia i R. de Catalunya)

**Sucursal: Avinguda Porta de
l'Angel, 11 (tocant el Cine París)**

*DENS, a la boca, AÑEJA en friccions
en el pit, i ni parlar de constipats*

PERFUMERIA GAL

FABRICADO POR
JABONES BARANGE
BARCELONA

COCO EXTRA
GARANTIDO PURO

BARANGE
BARCELONA

COCO
GARANTIDO

Barange
Garantido

A large, high-contrast black and white photograph of a woman's face, which occupies the upper right portion of the advertisement. She is looking directly at the camera with a subtle, enigmatic expression. Her hand, holding a flute glass filled with champagne, is visible near her mouth. The lighting is dramatic, highlighting her features against a dark background.

CODORNÍU

PARIS - BARCELONA

BADIA

presente
continuamente les
ultimes
creacions de Paris

Molynes

Debourg

ROSE DES

Carpetes

FABRICACIÓ

TAPICES

VIDAL SA

VENTA Barcelona Corrs 631 Telef. 15020

Sala d'estar d'estil modern d'una gran simplicitat de línies, però d'una gran riquesa en confort i qualitat. Els més petits detalls demostren un gran refinament de gust.

Es dels senyors R. R.

Dirigit i executat per

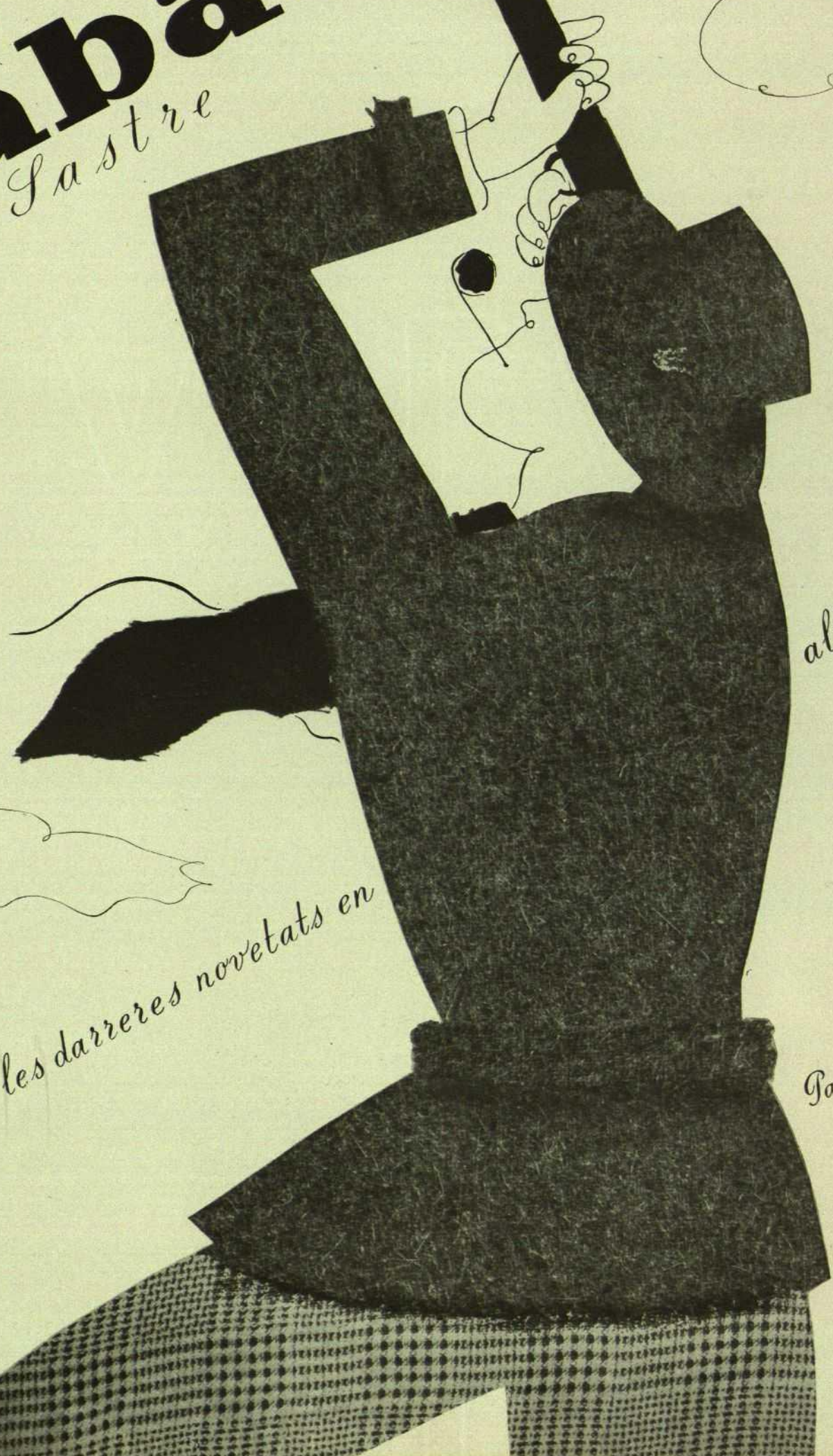
RAMON SIN

Tallers i Exposició

RAMBLA CATALUNYA, 125

Rabat

la stre

alta qualitat

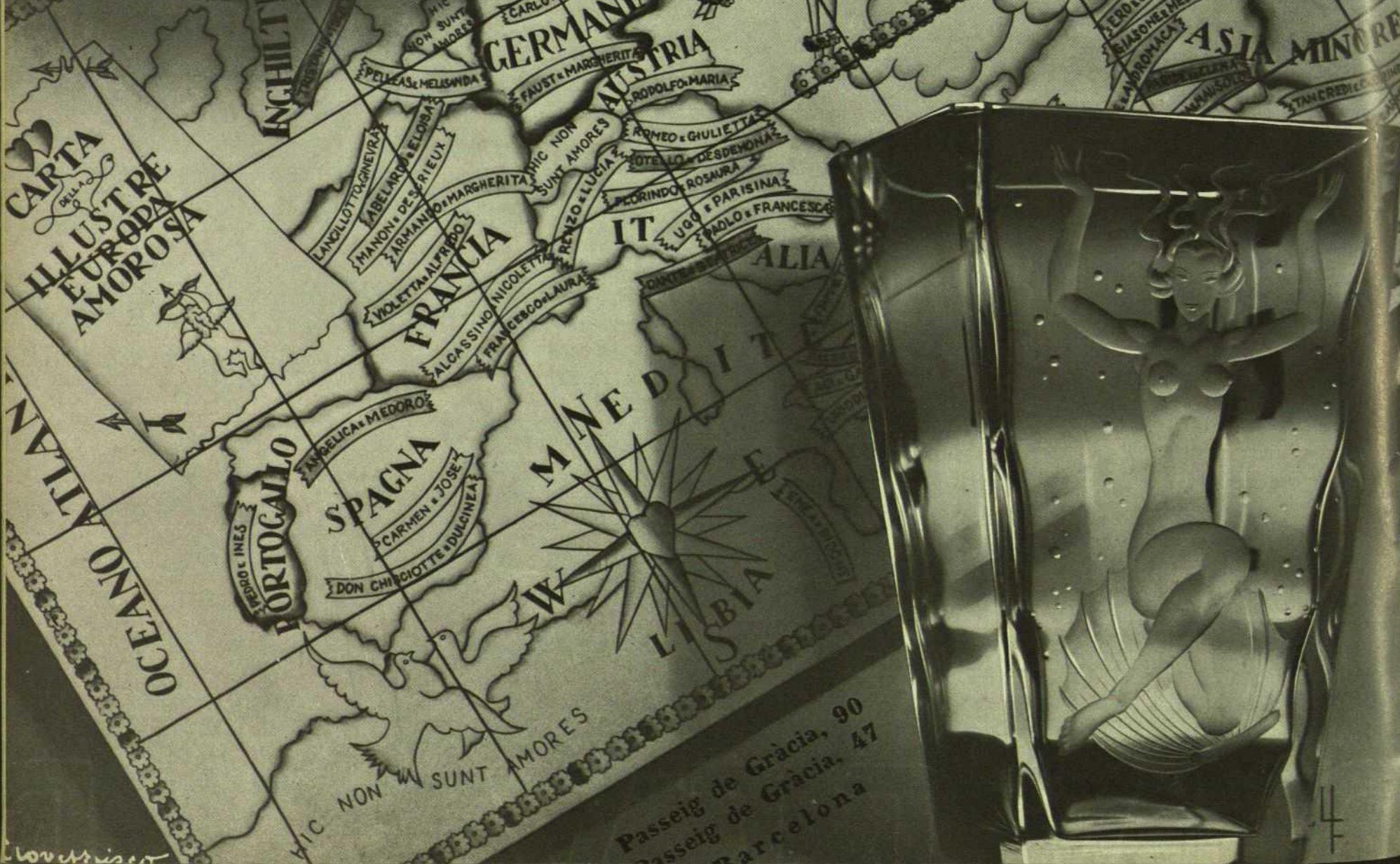
sempre les darreres novetats en

Passeig de Gracia, 44. Tel. 16385

TRATTATTA SA

exclusives
d'art

Passeig de Gràcia, 90
Passeig de Gràcia, 47
Barcelona

Totes les últimes creacions de la moda
en joieria les trobareu a la casa

JOAN VALENTI

Passeig de Gràcia, 16 * Barcelona

Pinces per al cabell
Pinces anella per a arracades,
servint també per al vestit

Soir de Paris

BOURJOIS
PARIS

L. Bourjois

Les sardines deliciosament gustoses

Massó

Les
Pilotes
de
Tennis

*Pirelli
Super.*

aprovades per la F. I. T.
són un èxit definitiu

Comas S.A.

Parque de Gracia, 2
Rda. S. Pere, 1.

Sastreria Camiseria Sombrereria Sabateria
Especialistes en articles per home

Sastreria de luxe

Direcció: Santiago Comas

LA CALEFACCIÓ PER

GAS

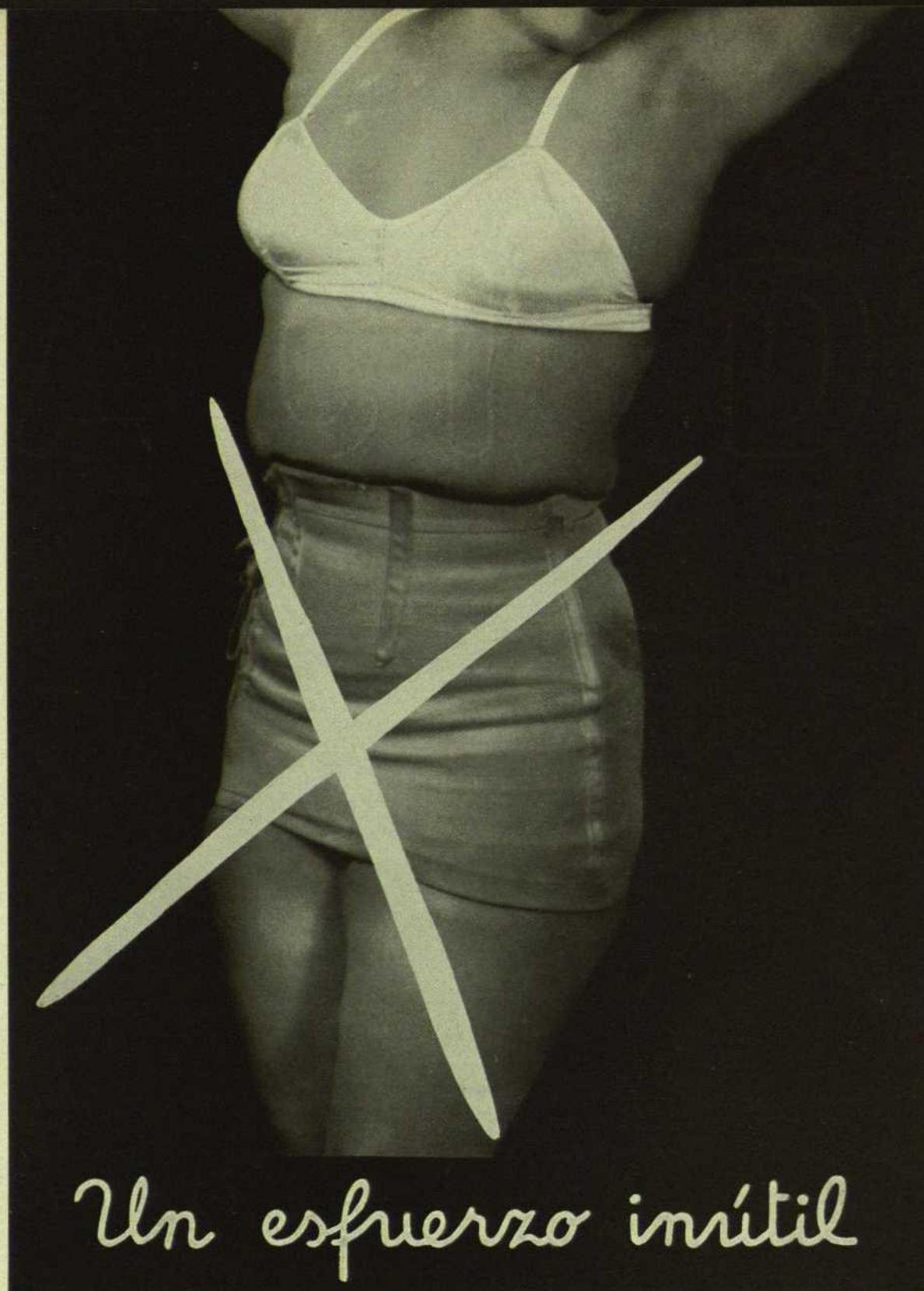
LA MÉS PRÀCTICA

LA MÉS ECONÒMICA

Radiadors
a **GAS**
independents

APLICACIONS DEL GAS:

Avinguda Portal de l'Àngel, 20, Barcelona

Un esfuerzo inútil

Representa de pretendre modificar la silueta ajustant-se exageradament la faixa o la cotilla. Totes les senyores saben que és impossible d'assolir un resultat amb aquest procediment, ja que les pressions forçades solament aconseguixen un desplaçament del greix i la seva concentració en diversos indrets, especialment a les vores de la faixa («pneumàtiques»), que produeixen no solament efectes desagradables a la vista, sinó que posen més en evidència un defecte que totes desitgen ocultar • Una faixa ben ajustada és molt convenient, però els seus efectes sols són perfectes sobre un cos del qual s'ha eliminat d'antuvi el greix superflu • Per a assolir aquest fi, hi ha diversos procediments de resultat dubtós: règim alimentari, exercici, medicaments nocius, etc., però únicament existeix un mètode sa i eficaç: GELÉE MITZA • GELÉE MITZA no és un preparat de perfumeria, sinó que és un principi científic aplicat a combatre la malaltia del greix que amenaça els millors anys de la dona. L'obesitat és, en efecte, un fantasma que amarga moltes cares boniques. GELÉE MITZA allunyarà definitivament aqueix fantasma reduint ràpidament aquelles parts excessivament desenvolupades i retornant al cos les seves proporcions normals • GELÉE MITZA actua mitjançant friccions sobre les parets que hom desitja aprimar, sense endanyar la pell ni molestar cap mica • GELÉE MITZA es prepara en un laboratori solvent per químics especialitzats, i és l'únic producte que uneix l'eficàcia amb la salut • Demani avui mateix el fullet explicatiu d'Estètica Mitza, que enviem gratuïtament, en el qual trobarà, entre altres detalls curiosos, les proporcions que corresponen a la seva estatura • Preu: 18'75. Contra tramesa de 19'55 per gir postal, s'envia per correu certificat.

LABORATORI DEL DR. VILADOT, Secció D.A.3, Consell de Cent, 303, BARCELONA
VENDA EN ELS PRINCIPALS CENTRES D'ESPECÍFICS I PERFUMERIES D'ESPANYA

*Una de les catifes del
Parlament de Catalunya
fabricades per Tomàs Aymat*

TOMÀS AYMAT

Manufactura de Tapisseria d'alt
lliç i Catifes de punt nuat a mà

Sant Cugat del Vallès
Carrer Villà, 44 • Telèfon 20

PERFUM

EMIR

EL QUE MES PERSISTEIX

EL QUE MES PLAU

EL QUE MES VESTEIX

Dana S.A.

JOAN BUSQUETS

DECORADOR

Sales
d'Exposició
d'Art

Angle de conversa i audició

Costat del piano

Obté amb mobles clàssics un interior de gust modern gràcies a llur encertada distribució i al color. Un bon exemple n'és el saló de música de la Sra. Vídua de B. Mobles de noguera patinada, tapisseria vellut arrissat beige, parets verd poma, encafitat llis castany.

Objectes
per a present

Passeig de Gràcia, 36
BARCELONA

BUSQUETS

vol dir bon gust amb la mínima despesa

D'ACI I D'ALLA

MAGAZINE TRIMESTRAL

EDITOR: A. LOPEZ LLAUSAS

DIRECTOR LITERARI: CARLES SOLDEVILA

DIRECCIO ARTISTICA: LLOVET - FRISCO

S U M A R I

RETURNS • BELLINI • PEDRALBES • EL NOSTRE VI
DE CADA DIA • CONVERSES FEMENINES • SANTORI
LA PINTURA DE FELIU ELIAS • LES MAGNIFIQUES
ESPANYOLADES DEL CINEMA ANGLO-SAXO
LA MODA MASCULINA • ASCHENBACH ARRIBA
A VENECIA • ALBUM BARCELONI • LA RESTAURACIO
DE POBLET • PRESA DE VISTES • SEBASTIA GONZALEZ

GRAVATS DE J. M. LLOVET

PREU D'AQUEST EXEMPLAR, 5 PESSETES

ABONAMENT: BARCELONA: ANY, 15 PTES. - FORA: ANY, 17 PTES.
AMERICA: ANY, 19 PTES. - ALTRES PAISOS: ANY, 24 PTES.

SETEMBRE 1935 - NUMERO 182 - VOLUM XXIII

RELLIGADURA PATENTADA "INTEGRALE"

ADMINISTRACIO: LLIBRERIA CATALONIA - RONDA SANT PERE, 3; BARCELONA

R ETORNS

Tots els grans viatgers aspiren al repòs. Les grans viatgeres triguen més a lliurar-se a la melangia dels records. De Colombo al Caire, passant per l'esplèndida Mamúnid de Maira Kech, les caravanes luxoses no són ja les de les belles esclaves d'un romanticisme difícil de rejuvenir, però, encara, són caravanes en les quals unes dones curioses, eixerides i robustes, ocupen el primer lloc. Hi trobeu joves Venus americanes i velles senyores simpàtiques que han vist el món d'una manera força particular, gràcies a la rapidesa relativa dels sojorns • Veure de pressa i fals, encara val més que cercar explicacions precises que l'avenir s'encarrega de destruir tard o d'hora. Una pel·lícula de velocitat desconcertant s'enrotlla a l'entorn de certes obligacions mundanes inevitables, però que no s'esforcen pas a sotmetre's a totes les complicacions morals o socials que ofereixen a la vista, a l'oïda i a l'olfacte, civilitzacions realment incomparables • Comptat i debatut, val més no preocupar-se de comprendre els paisatges i els pobles que els animen, que no interpretar-los malament. Per diferents que siguin les civilitzacions que ens surten a camí, no són pas prou misterioses per a arribar a trasbalsar la imaginació del turista. El misteri social no existeix, recíprocament, sinó per a aquells homes que juguen el mateix joc. Hi ha més misteri entre un bretó i un provençal que no entre un francès i un filalí • Les viatgeres — parlo de les del gran turisme exòtic — són poc inclinades a endinsar-se en les emocions malenconioses que deu provocar un bell paisatge. Les viatgeres excepcionals — les que es deixen dominar per una imaginació inquieta — no poden trobar sinó perills en camí. Aquests perills, que obren als homes totes les portes de la literatura, són gairebé sempre vulgars. La literatura, tanmateix, els infon noblesa. És en el viatge on es comprova, amb certitud, el valor sentimental d'una bona educació literària i social. Els homes només viatgen amb profit durant llur joventut. Les dones no guanyen a embarcar-se o a seure al *pullman* si no és a partir d'una certa edat que no és pas la de l'adolescència. D'altra banda, la majoria de les grans viatgeres han passat dels quaranta • El viatge, quan hom el considera com un plaer que no manca d'una certa intel·ligència, no és mai un acte en el present. És una anticipació o una recança: una anticipació dedicada a l'alegria d'imaginar, de preparar un equipatge elegant. El viatge pròpiament dit, per als més ben dotats, ocorre dins una cambra obscura proveïda d'un objectiu més o menys perfecte. En resulten, és clar, un cert nombre d'imatges que no es descobreixen tot d'una. L'hora de les recances, amb la seva melangia que val tots els llibres, ve unes setmanes després de la fatiga que us ha deixat l'últim transatlàntic a punta de dia, l'últim moll, la darrera estació. Un hom ha deixat alguna cosa darrera seu. Sovint costa de precisar el que. Les dones, que són més ordenades, ho saben millor que els homes, potser. Les ciutats entrevistes, els paisatges triats, agafen una significació sincera. És l'hora dels clixés 6 x 9 i de la meditació davant un rostre, un carreró, una silueta entre la multitud, davant la pròpia imatge descoberta en un decorat poc familiar. La melangia és més fecunda com més imprecisa. Hom comprèn que la poesia, tal com l'ensenyen en les grans agències de viatges literaris, tal vegada no és sinó un retorn sense partida • PIERRE MAC ORLAN

Els arams encesos i els grocs pàl·lids comencen la magna simfonia tardoral dins es boscos de fulla caduca

Foto Wolff

Miniatura de Vincenzo Bellini,
obra de Maria Malibran

BELLINI

Aquest 23 de setembre es compleixen els cent anys de la mort de Bellini, centenari que Catània ha commemorat dignament i no pas d'una manera sols oficiosa • Si, com jo, haguéssiu visitat la ciutat de l'Etna en aquest endemig, us hauria sobtat l'afecte, la xardor amb què la gent us parlava de llur música. Com si tots en fossin un xic parents i els toqués una part de glòria en aquest parentiu • De cap manera, però, no us hauríeu sentit inclinats a riure-us d'aquest poquet d'orgull — orgull justificat, digne d'emulació • Inconscientment, en aquest orgull, els catanesos afirmaven llur potència de vida • Per què el nom de Catània ha ressonat per tot Europa durant aquest any? • Els pobles no estimaran ni glorificaran mai prou llurs grans homes, si pensen que sols per llurs pocs grans homes viuran eternament en el record de la humanitat ✱ Cap ambient tan adequat com la casa on nasqueren, visqueren o moren els grans homes, per a la instal·lació d'un museu que aplegui tots llurs records. Les parets semblen guardar part del secret de llurs vides; sentiu aletejar, arreu, llur esperit i tot cobra, als vostres ulls, una vida excepcional. Quina emoció en posar els peus en un d'aquests recintes sagrats! ✱ Davant l'alcova en què Vicenç Bellini obria els ulls al món, el 3 de novembre de 1801, vam recordar la llegenda del somni profètic que el poble atribueix a la mare del futur gran músic • Una altra virtut pròpia dels genis és la de fer somniar el poble! • Segons la llegenda, doncs, la mare de Bellini, allitada ja per la imminència del part, s'hauria adormit i hauria somniat de sentir una música celestial i de veure davallar del cel un cor d'àngels, portant a braç un infantó ros i rosat que, suaument, li dipositaven a la vora • Desvetllada d'un surt i tota tremolosa, a gran meravella, s'adonà del seu nadó que li somreia beatament — el qual, sembla, havia donat a llum durant l'admirable somni — • I, a l'alba, es diu que les campanes de totes les esglésies de Catània romperen en alegre tritlleig per anunciar al món la naixença del rossinyol sicilià • Així mateix, el poble ha donat una significació simbòlica

Giuditta Pasta, la
cèlebre cantant

Giulia Grisi, un altre
estel del «bel canto»

Giuditta Turina

o d'averany al fet següent • S'havia de batejar el petit Bellini a la catedral, però essent justament closa a causa de certs restauraments, la cerimònia tingué lloc a l'església dels jesuïtes on, provisionalment, havien estat portats els registres • L'itinerari, per tant, obligà la comitiva a passar l'infantó sota l'arc de Sant Benet • ¿No s'hi veu l'auguri felix de l'entrada del mestre a la seva ciutat natal, el 1832, quan, cenyit ja de llorers gloriosos, hi penetrava sota l'arc de triomf que els seus conciutadans li erigiren? • Admirable fantasia popular que nimba els grans homes d'un halo de poesia immarcescible! ✱ L'amor i l'enveja foren els companys habituals de la carrera de Bellini. Des dels primers passos fou adorat com un ideal i atacat o discutit sense compassió • Les primeres ciutats musicals d'Itàlia—Milà, Venècia, Gènova, Nàpols—se'l disputaven aferrissadament. Una primera del mestre era l'esdeveniment de la temporada. En tals ocasions, una gernació imponent envaïa el teatre. La sala fermentava de passions. No calia pensar en termes mitjans o en acceptacions, més o menys passables, per a l'obra. Es tractava de l'apoteosi delirant o del fracàs sorollós. (Es clar que no sempre havia d'ésser definitiu el judici de l'estrena. Bona prova n'és el cas de «Norma», l'obra més estimada i coneguda de Bellini, que es donà, per primera vegada, enmig de les més grans protestes del públic) • Per a un temperament apassionat

com el del mestre sicilià, però, afigureu-vos el que representava—després del treball esgotador de la creació; després de la lluita, difícil, amb intèrprets massa famosos i de massa personalitat per a acceptar, de bon grat, mant punt de vista del jove autor; — el desgast nerviós d'aquesta última prova: l'enfrontament amb la massa • Bellini en sortia romput, anihilat, i la seva salut, ja fràgil, se'n ressentia cada vegada més ✱ La fama del mestre catanès havia traspassat, de temps, les fronteres d'Itàlia. El triomf esclatant del «Pirata» de la «Somnàmbula», de «Norma», l'havien fet famós arreu d'Europa. Fou sol·licitat per a dirigir una temporada

a Londres, i escripturat per a una nova obra al «Teatre dels Italians», de París • La seva aparició als salons parisencs féu veritable cop • Heine pot parlar-nos, amb ironia, de la seva «figura alta i esvelta, sempre à quatre épingles, que es mou amb gràcia, o, millor dit, amb coqueteria; del seu rostre perfecte, un poc allargat; de l'aurèola dels seus bucles ros clar, quasi d'or; de l'expressió malencònica del seu somriure...» Ens pot descriure, amb un deix d'humor amarg, els seus vestits que «s'adapten, com un guant, al seu cos gentil; la seva manera de portar el bastó, tan idíl·lica — diu, — que em fa pensar en els nostres jovencells quan, en llurs interpretacions de les pastorals de saló, rumbegen uns certs bàculs enflocats...» • Pobre Bellini! Sí; davant la nombrosa col·lecció de retrats que et mostren amb tot l'encís romàntic de l'època, com ens expliquem fàcilment el teu poder de fascinació que si et rendia, d'una banda, els cors femenins, de l'altra t'havia de procurar la prevenció i el recel dels homes! • Però fores altra cosa, Bellini, que un simple figurí, que una bellesa de saló. T'imposares per les teves virtuts mascles. I, per aquestes virtuts mascles de creació artística, has arribat a nosaltres, jove i fort com mai, als cent anys de la teva mort ✱ La vetlla del 23 de setembre del 1835, quatre ratlles inserides entre les últimes noves del *Journal des Débats*, submergiren els assidus del cafè Tortoni, en la més gran consternació. «L'art musical — deia la fulla — acaba d'experimentar una pèrdua irreparable. L'autor de *Norma* i dels *Puritans* ha mort, a les quatre d'aquesta tarda,

a Puteaux, quan encara no havia complert vint-i-nou anys! • El diari s'equivocava. Bellini, nat l'any 1801, anava pels trenta-quatre anys, llavors de la seva mort • Bellini mort! Com pot ésser? estava, doncs, malalt? qui el curava? qui l'assistia? No en sap res ningú. Feia temps que no se'l veia enlloc. Quina idea la d'anar-se a tancar a Puteaux! • Puteaux! Cal enfil·lar els camps Elisis, passar l'Arc de triomf, continuar fins a la Barrera de Neuilly. I, un cop en ple camp, dues llegües més fins

a trobar el Sena • Sabeu el que és París. La gent en té prou amb llurs propis quefers per a pensar encara a anar a visitar malalts, sobretot quan a aquests malalts els agafa la rauxa de retirar-se al camp • D'amics, parreu? Oh, sí! No us en faltaran al cafè, al teatre, a passeig; en tindreu sempre per a una estona de conversa, majorment si soleu estar de bon humor. Però, d'això a pretendre'n al capçal del vostre llit? Una comitiva s'adreça a la legació de Nàpols. El delegat hi acaba d'arribar. S'està canviant de roba. Ve de Puteaux a cavall, sota la pluja • «Sí, senyors; l'he vist; l'he besat; — ex-

El «Teatre Bellini»

Façana de la Catedral de Catània

Tomba de Bellini a la Catedral de Catània

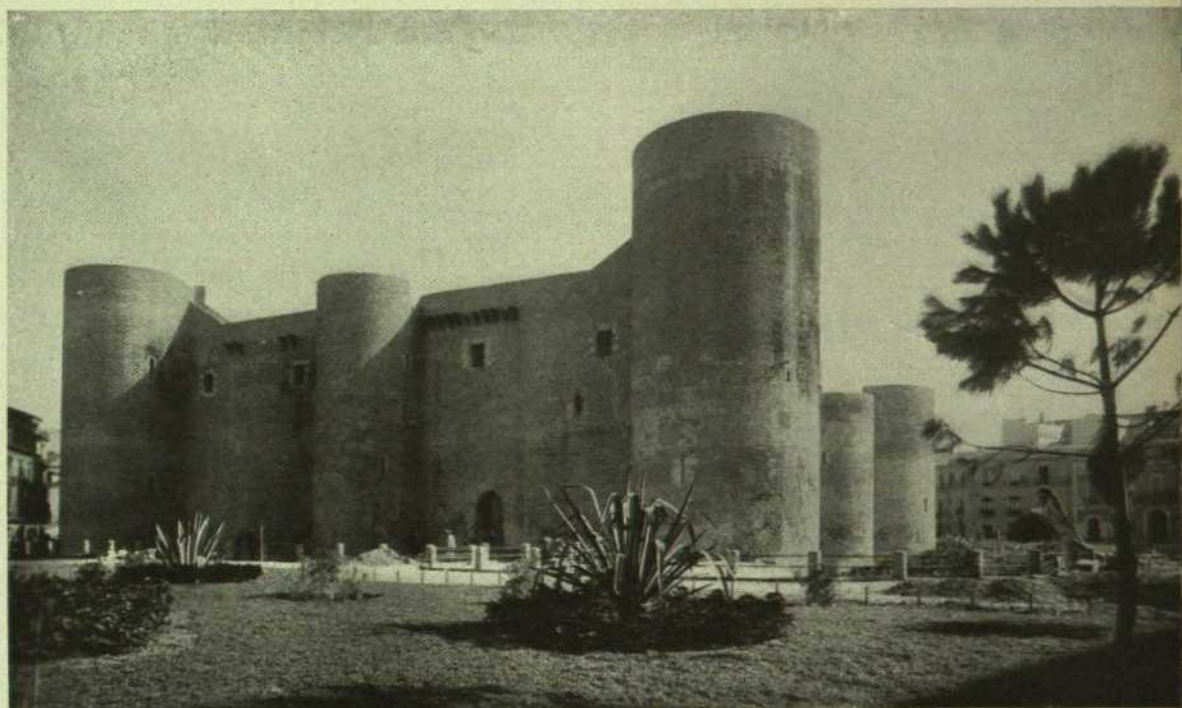
El jardí que duu el nom de Vincenzo Bellini en la seva ciutat nadiua

meravella. Ceta m'a fait bien de la peine! Ce pauvre jeune homme aussi, bien sûr. Ahir semblava que estigués millor. El metge ens digué que se'n sortiria i es mostrà molt content de la cura de revulsius que li havia prescrit. Però, segons la mestressa, ha tingut una nit molt dolenta. No ha cessat en el seu deliri i diu que volia alçar-se contínuament, creient veure entrar el seu pare i la seva mare...» ★ Així, sol, moria Bellini, l'home que s'havia vist tan envejat i festejat, el que havia conegut, des de la seva més tendra juvenesa, els afalacs de la glòria i de l'amor

- Fou enterrat al Père Lachaise. Després de 41 anys de repòs en terra estrangera, la seva despulla fou traslladada, solemniament, a la seva ciutat natal
- En el recolliment de la Seu catanesa, dos simples versos, gravats en un sarcòfag: «Ah! non credea mirarti — si presto estinto, o fiore». i un nom: Bellini, tenen la virtut de commoure'ns profundament
- CARME MONTORIOL PUIG

clama —

- No hi havia ningú prop seu. La casa era deserta, abandonada. Truco. No em responen. El cancell és obert. Llugo el cavall a una argolla de la reixa i entro. Silenci. Obro portes; travesso cambres. Crido: Bellini!—. Silenci. (Era la primera vegada que l'anava a veure, ho confesso: no coneixia el lloc). Per fi, penetro en una cambra en desordre. Damunt d'una tauleta, unes botelles de medecina i, al llit, immòbil, ell
- Dorm? Avanço de puntetes. Li agafo una mà abandonada sobre el llençol encara humit de suor: és ja cadàver»
- Sol?, l'havien deixat sol?
- «No, amb el jardiner»—explica el diplomàtic—. I continua: «Mentre contemplava, amb els ulls negats, aquell rostre esgrogueït, sento unes passes. Es l'home que torna amb un manat de candeles
- — Les he hagudes d'anar a comprar — em diu—. No en tenia més a casa. — I l'heu deixat morir sense una paraula de consol, sense cap sacerdot? — Je ne saurais pas quoi dire à Monsieur. Monsieur et Madame Lewis ont dû se rendre à Paris pour affaires. — Inaudit! — Ha expirat cap allà a les quatre — afegeix el jardiner. — M'havia allunyat un moment per tancar portes i finestres. La tempesta semblava voler-s'ho arrossegar tot. Depuis longtemps on n'avait pas vu un orage pareil, Monsieur. El vent ha fet caure un tros de paret i ha arrencat de soca i arrel un roser Amèlia, que era una

El castell d'Ursino. Fundat per Frederic II i residència del rei d'Aragó, aleshores de les lluites entre la facció llatina i la catalana

Retrat de joventut del gran compositor

Fotos Pirrone

PEDRALBES

Un nom agradable que, ara com ara, designa coses agradables • El monestir de les clarisses, amb el temps, que malmet tants monuments i corromp tants paisatges, no sols no ha perdut res, sinó que ha guanyat força: té vora els seus murs exteriors un jardí a base de xiprers que li fa una companyia discretíssima • Pel que fa als jardins i al que fou palau reial, podem dir altre tant. Hi havia el perill que en passar a ésser una propietat simplement municipal, experimentés una decadència. Els jardins, obra afortunada del nostre arquitecte vegetal, Nicolau M.ª Rubió, fan més goig que mai. Una conservació

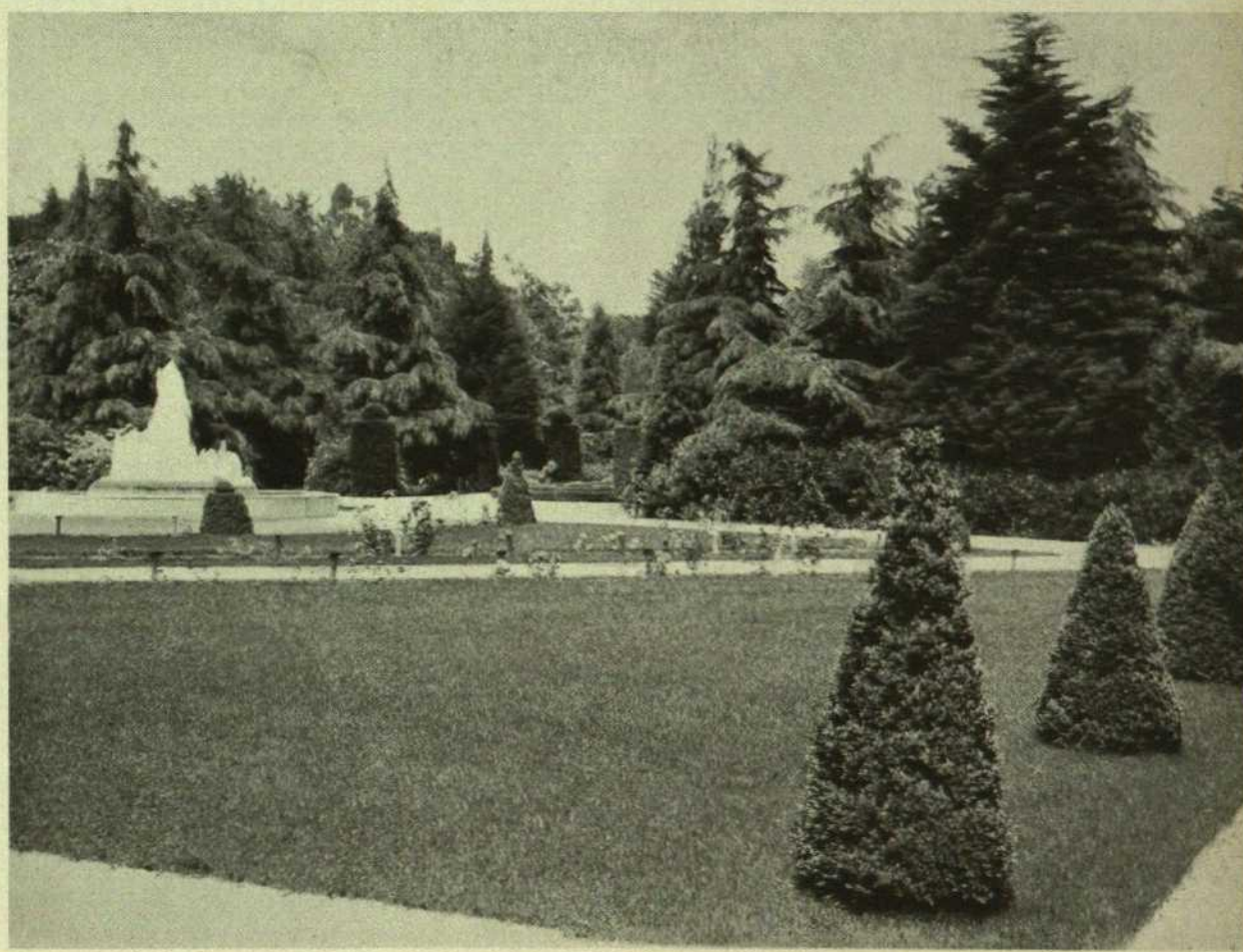

Sobre l'estany s'ha format una deliciosa catifa de nimfees

no sols contínua, sinó afectuosa, augmenta cada dia els seus atractius. Han esdevingut, com si diguéssim, la seu oficial dels concursos de roses. La multitud que els visita no hi causa estralls. Els caminals són nets, els safareigs plens d'aigua sovint renovada. En una paraula, per als jardins de Pedralbes la pèrdua de la corona no ha estat seguida de degradació • Pel que toca a l'edifici — al palau, puix que és un palau — tampoc no pot queixar-se del tracte democràtic. Més aviat al revés. Dins unes parets que no pequen certament de sumptuoses, hi havia una instal·lació modesta i, en algun punt, negligent. Aquesta és la veritat. Doncs bé: la conversió del palau en Museu Municipal de les Arts Decoratives, no hi ha dut, si voleu, enormes tresors com els que s'aglomeren en els establiments similars de París o de Berlín, de Londres o de Viena, però és indiscutible que li ha donat una atracció que abans no tenia. Les col·leccions particulars que comencen a fer-hi cap, adés a títol definitiu, adés a títol de dipòsit, constitueixen ja un fons interessantíssim. La

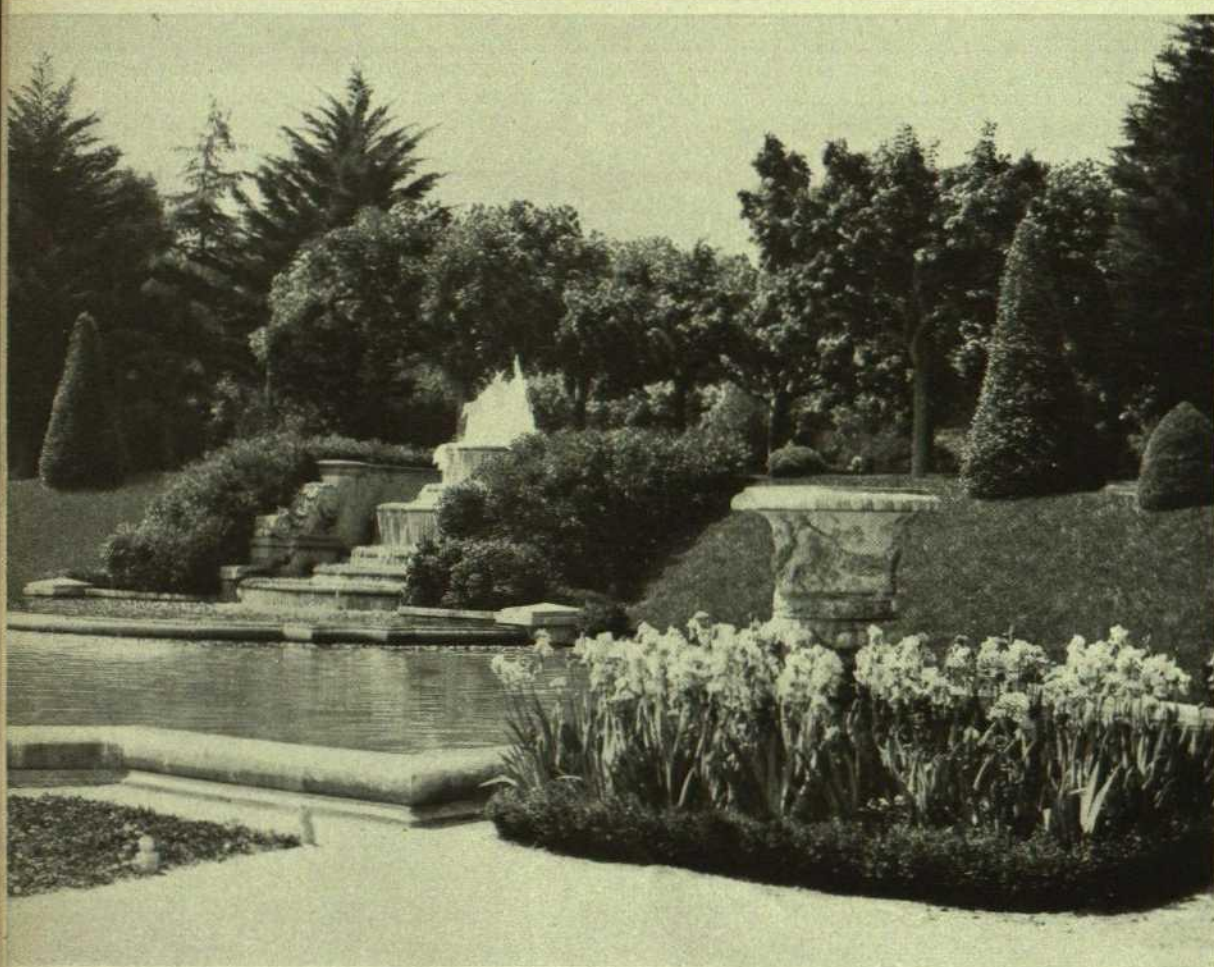

Una «peça d'aigua», que conserva l'aire dels antics safareigs que alegren les velles torres i castells dels voltants de Barcelona, però que tanmateix té una amplitud ben moderna

Herbeis, roserars, brolladors, s'agermanen amb gràcia davant un teló d'arbredes

Un petit saltant d'aigua en l'avinguda d'ingrés al Palau de Pedralbes

Estàtues de marbre blanc, entre xiprers ombrívols

Fotos J. Artigas

col·lecció de Manuel Rocamora és un conjunt preciós per als qui volen estudiar o, si més no, conèixer la indumentària catalana. Els objectes que hi ha reunit el senyor Mateu procuren al públic un primer contacte amb l'art extremoriental. Els ventalls que foren de Maria Regordosa, els mantells xinesos, vulgarment dits mantons de Manila, del senyor Artigas, la carrossa del Marquès de Castellbell, són objectes que, a més a més d'un valor intrínsec, més o menys important, tenen el de constituir un bon exemple que no deixarà de tenir imitadors • En una ciutat com Barcelona, on hi havia per fer tantes i tantes obres d'organització i d'arregla, gran cosa és que se'n comencin algunes • Pedralbes designa encara, i probablement designarà sempre d'una manera antonomàstica, el monestir on descansa la Reina Elisenda de Montcada, un dels monuments més purs del gòtic català. Però, felicitem-nos que sota el mateix nom s'aixopluguin també, discretament, uns jardins exquisits i un museu que, si més no, desvetlla belles il·lusions i encoratjadores esperances.

EL NOSTRE VI DE CADA DIA...

«Contempleu-los!», sembla que ens digui aquesta noia del Rin, tot presentant a l'objectiu un raïm particularment fornit

Som al temps que cal proveir la vostra cava per a tot l'any. Problema greu i delicat sobre el qual un hom no reflexiona prou. La tria d'un vi és tan important com la d'una carrera, però més difícil. Envejo les ànimes serenes que en aquest temps de tardor no experimenten una seriosa angúnia. N'he conegudes que deien: — «Fa deu anys que compro el meu vi al mateix proveïdor. I sempre em serveix el mateix. És magnífic. M'estalvia totes les sorpreses» • És impossible de dir una heretgia més grossa. El mateix vi durant deu anys! Caldria el poder de Déu per a imposar a la vinya, a la terra i a les estacions una semblant regula-

Col·loqui de veremadors, davant les
torres d'un petit castell mig enrunat

ritat. Malfieu-vos-en! * Aquest consell té el desavantatge, ho reconec, d'ésser un consell negatiu. Us en podria donar d'altres del mateix signe, perquè és més fàcil d'assenyalar el vi que no cal beure que el que cal triar. En aquesta matèria, no hi ha regles fixes i absolutes. És un afer de gust. I posant que aquesta facultat pugui ésser formada i educada, ai de mi! no és cosa que es faci en trenta o quaranta línies. La coneixença del vi no espera gaire de la ploma de l'escriptor, i depèn sols del nas del bon bevedor pel que fa al bouquet, i de la seva llengua pel que fa a la sabor. En aquest punt, encara, no hi ha improvisacions. Els millors *connaisseurs*, els més ben dotats, no arriben a la ciència perfecta sinó després d'una llarga pràctica de degustació, de l'art de tastar • I tanmateix no hi ha sortida: qui vulgui estar ben servit en qüestió de vins, com en tantes altres, cal que sigui ell mateix qui faci l'elecció. Déu n'hi do qui es troba en condicions de fer-ho i no cau ingènuament en els mil paranyes que li ofereixen els negociants que tenen més relacions amb la química que no amb la vinicultural! • Una altra difi-

cultat per al consumidor conscient que es posa a la recerca d'un vi que li escaigui, és la varietat i el nombre dels brous. ¿A quin cantó girar-se? ¿Quin sistema existeix per a anar a posar la mà sobre les bones anyades, puix que les anyades es succeeixen i no s'assemblen i dins una mateixa anyada tinguda per bona, els èxits són desiguals? • Ah, la cosa temible és que en la tria del vi no hi ha sistema. Cal, com a la guerra, com en la cacera, com en tot, palpar el terreny i, àdhuc si un hom gaudeix de bones indicacions, nodrir la vostra cava, el vostre celler, per dir-ho més planerament i més catalanescent, a mesura de les troballes, tot regraciant el cel si són realment felices * Perquè la cava o el celler, que no hem esmentat a la babalà o per donar un cert èmfasi al nostre article, és quelcom essencial per a qui vol beure delicadament. No basta que hom adquireixi un bon vi; cal després tractar-lo amb els miraments que reclama. Ha estat dit que una bona cava és tan rara com un bon poema. Mireu que n'hi ha de cases riques, de cases aristocràtiques, on les ampolles que surten a taula, decorades amb

Una veremadora d'Ingelheim, a la comarca del Rin

etiquetes prestigioses, amb etiquetes que prometen grans delícies, no contenen sinó un suc deplorable! A què cal atribuir semblant fracàs? Doncs, simplement, al fet que l'amo de la casa, pecant per ignorància, ha deixat que els seus vins es fessin malbé privats dels miraments indispensables • Àdhuc sense ésser un potentat, hi ha manera de formar un celler estimabilíssim, capaç de delectar el nostre paladar i d'acreditar la

És còmode de tallar els raïms que pengen a dalt de les parres dretes

La pesada del raïm en els camps de Renània

nostra casa. Un *gourmet* parisenc donava aquest consell: — Compréu cada any una bona bóta de vi de Bordeus o de Macon, embotelleu-lo després en temps propici, vigilant molt particularment els taps; en acabat, i aquest és el punt essencial, deseu cinquanta ampolles a la vostra cava. I espereu! D'any en any, posant en joc l'experiència adquirida, milloreu els vostres brous, elimineu les anyades inferiors. Al cap de deu o dotze anys, posseireu un tresor inestimable • Un patriotisme elemental ens obligaria a fer un petit retoc a aquest consell: en comptes dels vins francesos que s'hi esmenten, hi posarem un parell de vins catalans: Vilafranca o Tarragona. El resultat, si sabeu triar, no serà menys interessant • HUC DE MATAPLANA

El transport al cup de les grans portadores curulles

Fotos P. Wolf

Hellen Twelvetrees, en «deshabillé» blanc

Foto Fox

CONVERSES FEMENINES

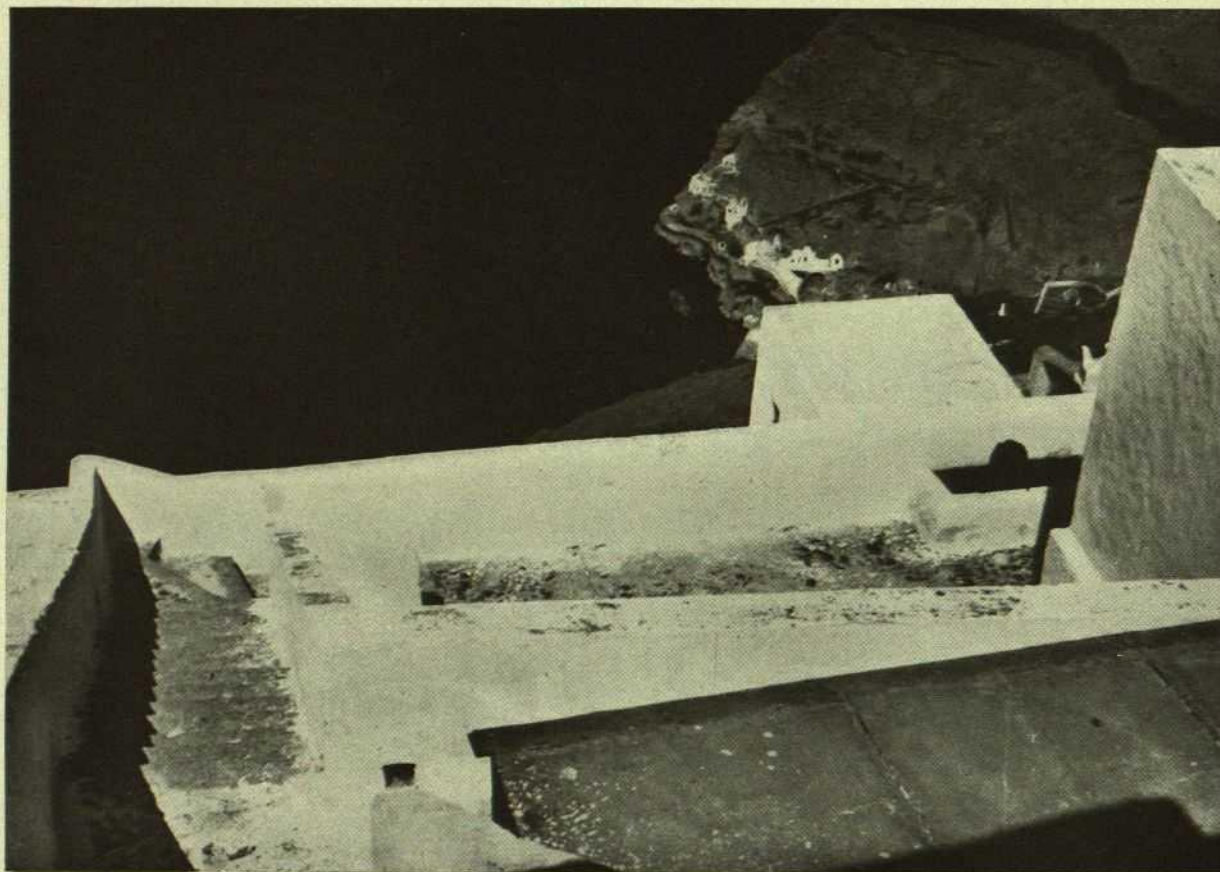
Maderas de Oriente

Es un viatge a través del món ideal dels perfums on la imaginació descobreix nous horitzons, llums rutilants i ritmes poderosos • La llegenda i la llunyania són còpsades pel nostre esperit en forma de perfum • Aquesta vegada, l'Orient més desconegut i més hermètic, tramet per mitjà d'unes fibres molt subtils, d'uns filaments d'una tenuïtat extrema, l'efluvi líric dels cedres del Líban, dels sicòmors d'Aràbia, dels terebints de Pèrsia, i dels sàndals d'Indo-Xina • «Maderas de Oriente» és un perfum que col·labora amb la sensibilitat i la sintonitza amb els passatges de somni • No és una aroma definida, estricta i per tant limitada, sinó més aviat una inefable glosa d'aromes, com una pàgina del Talmud (el llibre sagrat dels hebreus)... com un arabesc..., com un remolí de foc olfactiu • L'aire respirat a través del sedàs finíssim de «Maderas de Oriente» és una síntesi de sospirs, densa de gravitació sensual... Flors selvàtiques ofrenen en aquest perfum llur feminitat receptiva a la potència viril de la vegetació pròdiga, exuberant, dels boscos orientals. (...«Dins alcohol de flors, branques sucoses d'arbustos»)

• Es una representació viva del Nirvana, ja que el Nirvana és un enyor infinit de perfums, abandonat, adormit, en el misteri pregon del subconscient

• Aspirar un perfum com «Maderas de Oriente» és com iniciar l'ànima en un misticisme d'emanacions ancestrals • «Maderas de Oriente» no s'imposa: sedueix. La seva exuberància venç la nostra voluntat imitant-nos amb efluvis poderosos ✱ «Maderas de Oriente» és per excel·lència el perfum aplicable a tots els tipus de bellesa femenina perquè idealitza la BELLESA, la gran bellesa, recòndita. — inèdita a voltes — al fons de totes les dones • El perfum «Maderas de Oriente» descobreix a cada dona la seva pròpia bellesa • Més que una evocació de realitats és una evocació de misteris • Únicament al contacte d'un perfum com «Maderas de Oriente» l'ànima esdevé carn viva de paisatge • «Maderas de Oriente», perfum etern, al marge del temps, és el somni inefable amb el qual la història s'adorm en metamorfosar-se en llegenda... • MYRURGIA

Vista vertiginosa de
l'aigua des d'una
de les plataformes
que la dominen

SANTORI

— Però, què és això?... Quina illa més estranya! I on podrem desembarcar! • Els viatgers que s'acosten a l'illa de Santorí, del grup de les Cíclades, no poden contenir llur sorpresa. Albiren unes cases enfilades a sobre d'una enorme base de roca que talment sembla inexpugnable. Cap depressió, cap escletxa, cap drecera. Un bloc unit, blanquinós, emergint de l'aigua blava de l'Egeu • Per sort, a mesura que el magnífic vaixell s'acosta, els turistes s'apaivaguen. Per començar, l'illa de Santorí obre una badia acollidora: és una part del cràter que a l'època prehistòrica trasbalsà aquest petit arxipèlag. Després, quan el vaixell ha entrat en aquesta curiosa depressió volcànica mig curulla d'aigua marina, la inexpugnabilitat de l'illa apar menys absoluta. En la muralla rocosa i blanca, hi ha alguna drecera que puja en zig-zag. «Però, a peu ens caldrà arribar fins al poble?» — Demanen amb angúnia les delicioses expedicionàries, que, abocades a la borda, contemplen la petita ciutat

encimbellada sobre la roca • No. Un cop en terra, les dames dels sports i les que encara duen faldilles, troben un curiós i inesperat mitjà de locomoció que d'antuvi les esglaia una mica, però que de seguida les diverteix extraordinàriament. Es tracta d'uns ruquets d'aparença frèvola, però d'una força i d'una seguretat admirables. Reemplacen els funiculars i els ascensors amb un seguit de moviments àgils i fermes. Tresquen roca amunt sense cap vacil·lació, com guiats per un instint secular.

I cal reconèixer que les elegants turistes que transporten adquireixen una gràcia picant, com sempre que acosteuen una cosa molt d'avui a un element molt d'ahir • L'illa, malgrat el seu basament de roca, té la seva agricultura. El vi s'hi cull en abundància. La seva malvasia té fama i és exportada sense dificultat. En canvi, l'aigua dolça hi és escassa • Però els turistes, raça feliç que llisca sobre els pobles i les nacions, té temps de tastar el vi i no té temps

L'ascensió des del moll fins a la ciutat és d'allò més pintoresca, i fa somriure les gracioses expedicionàries

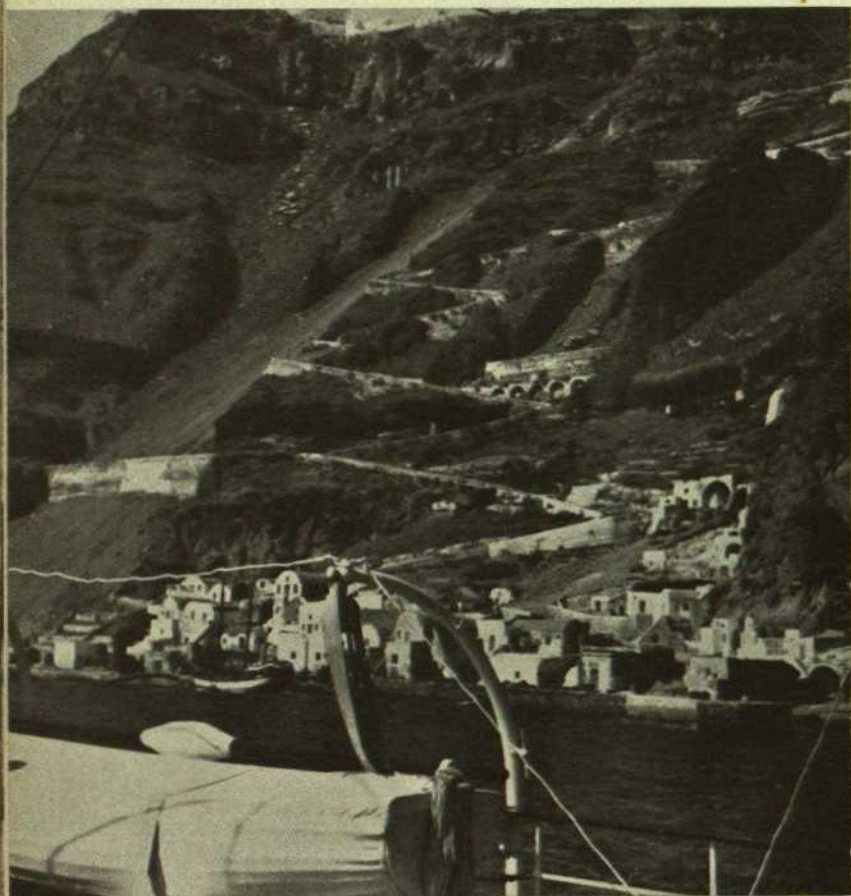

Els amples pantalons de gust mariner són còmodes per a esdevenir una intrèpida amazona

Una gentil turista cavalcant amb gallardia sobre el ruquet de Santorí

Un aspecte del mar vist
des de la població

El camí puja pel penya-
segat, tot fent giragonses

Una dama turista contempla l'es-
tranya costa de Santorí, tota
de roques pelades sense arbres

d'enyorar l'aigua. Admira el paisatge volcànic, la blancor de
les cases, la profunda blavor de l'aigua; s'esgarrafa una mica
— sols una mica — en adonar-se del veïnatge d'una fumera
que surt d'un recó de penya-segat, arran de mar, i que és la
respiració assossegada del volcà que dormita... I torna a mun-
tar sobre els dòcils ruquets i a davallar pel pendent ple de
ziga-zagues, camí del confortable vaixell que espera allà baix,
dins una concavitat que en *illo tempore* fou un cràter terrible.

Conjunt de faldilla i jaqueta de punt de llana. El model que reproduïm revela la importància i la distinció que han assolit aquestes creacions de tipus esportiu que donen un aire juvenívol a les senyores.

Col·lecció E. Furest

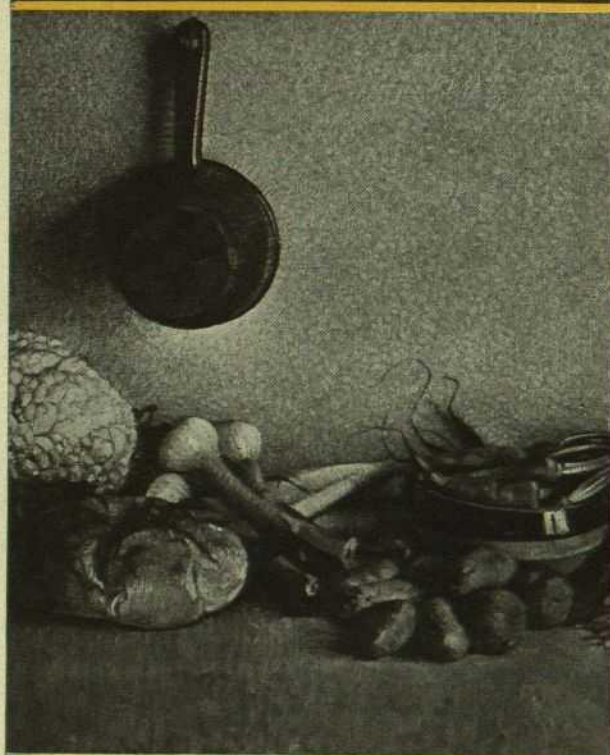
FELIU ELIAS

«Pa i vi». 1911

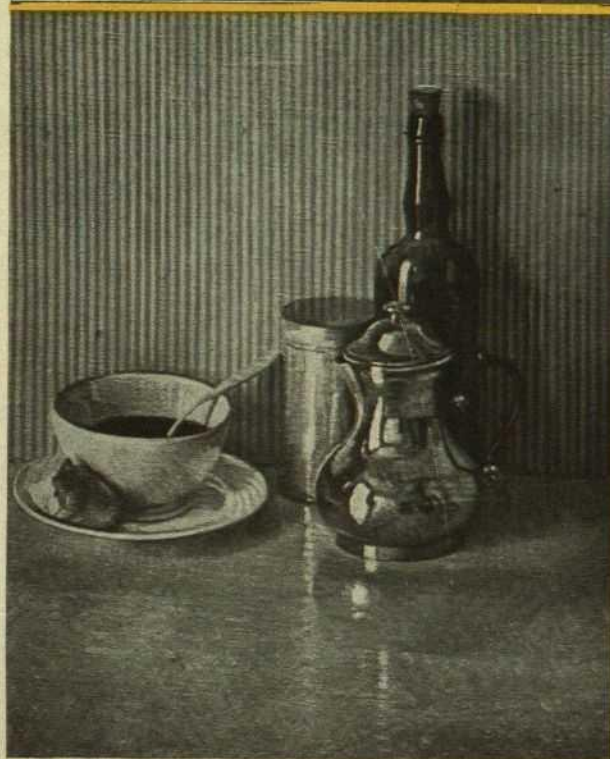
Col·lecció
Francesc Pujols

Els països que reneixen, com és ara el nostre, són un magnífic parany per als temperaments rics i polifacètics. D'una banda, amb l'abundància de terrenys incultes, semblen invitar-los a desplegar totes les activitats que duen en germen; d'altra banda, amb el recel i l'enveja que són el patrimoni inevitable dels homes que tot just surten de l'àrea provincial, es troben voltats d'una atmosfera desagradosa i fins depriment. La terra ociosa i inocupada els crida: «Au! cultiva'm!» Els seus contemporanis, desensopits per força o desvetllats amb mal humor, rondinen: «Ai! Quantes tecles toca aquest home! En quants negocis es fica!» • No sé si a Feliu Elias li ha ocorregut ben bé una aventura d'aquest gènere. A estones, m'ha semblat que sí. A estones, he temut que la varietat dels seus dons i l'accent personalíssim amb què els posava en joc ha perjudicat una mica la seva carrera. El crític d'art Joan Sacs feia nosa a la bona cotització del pintor Feliu Elias. El verí del caricaturista Apa tornava amargues les mirades que s'aturaven en l'obra de l'artista. Els uns volien que plegués un ram; els altres que en plegués un altre. Fins potser algun esperit fàcil a l'exasperació li demanava que els plegués tots • Però entre les virtuts que formen el

«El rebost». 1911

Museu de Barcelona

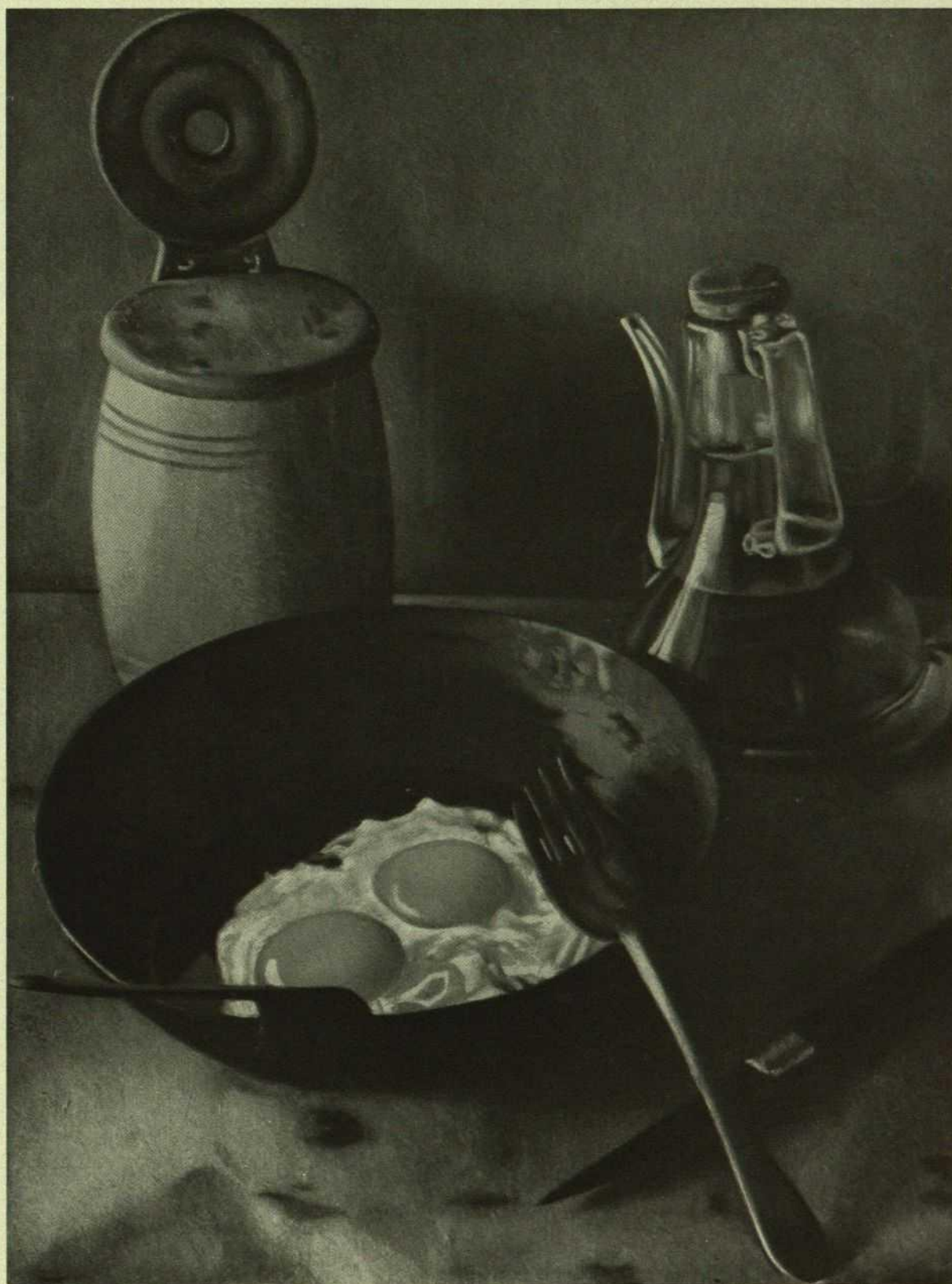

«L'esmorzar». 1911

Col·lecció
Díez Canedo -Madrid

«Porcellana i seda». 1911

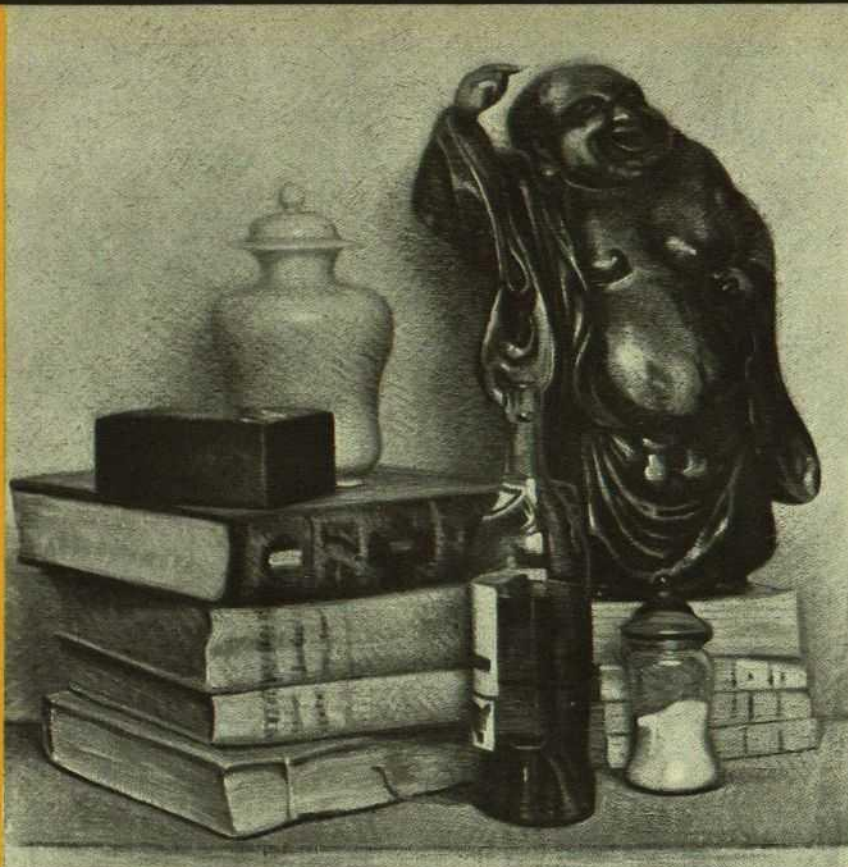

«Els ous ferrats», 1926. Museu de Barcelona

«La galeria». 1929. Museu de Barcelona

«Natura morta». 1928. Museu de Barcelona

«La lliçó». Col·lecció Mestres - Barcelona

dot de Feliu Elias, no manca pas la tenacitat, duta si cal fins a l'heroisme. Ha pogut alentir o espaiar la seva tasca de crític, però no l'ha abandonada. Les seves caricatures s'arrapen a totes les anècdotes de la nostra vida política i social, com una ombra fidel i sarcàstica. I mai no ha deixat de pintar, tot i que durant una colla d'anys la seva pintura topava de ple amb els corrents del gust públic • I pintant, pintant, ha aconseguit desvetllar primer l'atenció, després l'interès, a hores d'ara l'admiració. La gent, els col·legues varen començar per adonar-se—i per proclamar en veu alta—que el pintor Elias dominava l'ofici d'una manera terrible. Més tard, aquelles natures mortes, aquelles figures que hom reconeixia pintades amb un art extrem, rigorós, cobejós, pacientíssim, varen semblar que s'animaven, que cobraven una mena de vida. Sota llur aparent gelor, el públic anava descobrint una tènue escalfor que les tornava humanes. La cortina xinesa, el llibre rel·ligat, el gerro de ceràmica verda, el llum, la tauleta de caoba, sense cedir gens ni mica a cap fàcil intimisme, deixaven

«La farigola»
Col. Barbey - Barcelona

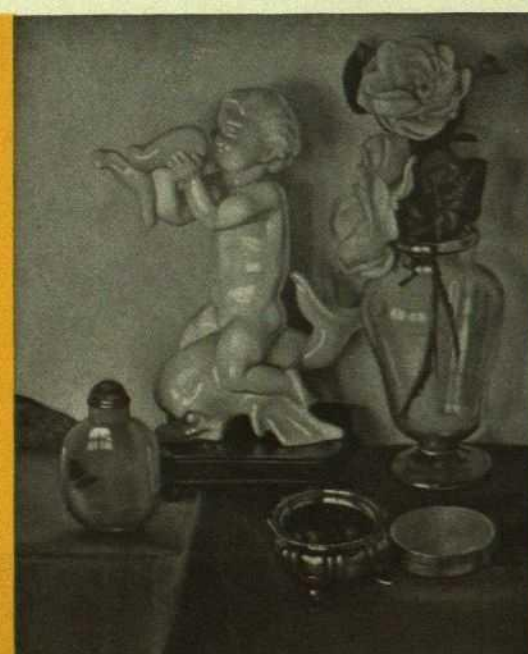

«Porcellana i vidre»
Col. Ruiz Castella - Barcelona

«La falguera malalta»
Col. Van den Borg - Amsterdam

«La calaixera»
Col. part - Barcelona

d'ésser incompatibles amb la nostra existència quotidiana; no es deixaven toquejar pels nostres dits, servaven zelosament una virginitat gairebé desafiadora, però es feien mirar i remirar amb una complaença creixent. L'atmosfera que de primer antuvi ens havia semblat enrarida o netejada per qui sap quins procediments asèptics, ara ens esdevenia no sols respirable, sinó propícia a una llibertat nova o oblidada • Faria de mal dir si aquesta mena de reconciliació amb la pintura de Feliu Elias que s'ha operat en els darrers anys i que ara tot just assoleix el seu punt dolç, és imputable a la perfecció assolida per l'artista o a la reeducació dels ulls dels espectadors. Sigui com sigui, una cosa és

«La sesta». 1935. Col. Salvans - Terrassa

«La cuina». 1933. Museu de Barcelona

evident i innegable: si la pintura de Feliu Elias ha arribat a plaure no ha estat pas perquè ell hagi reulat en l'aspra via del rigor i de l'acabat, del joc net i de l'antiromanticisme. En la seva vic-

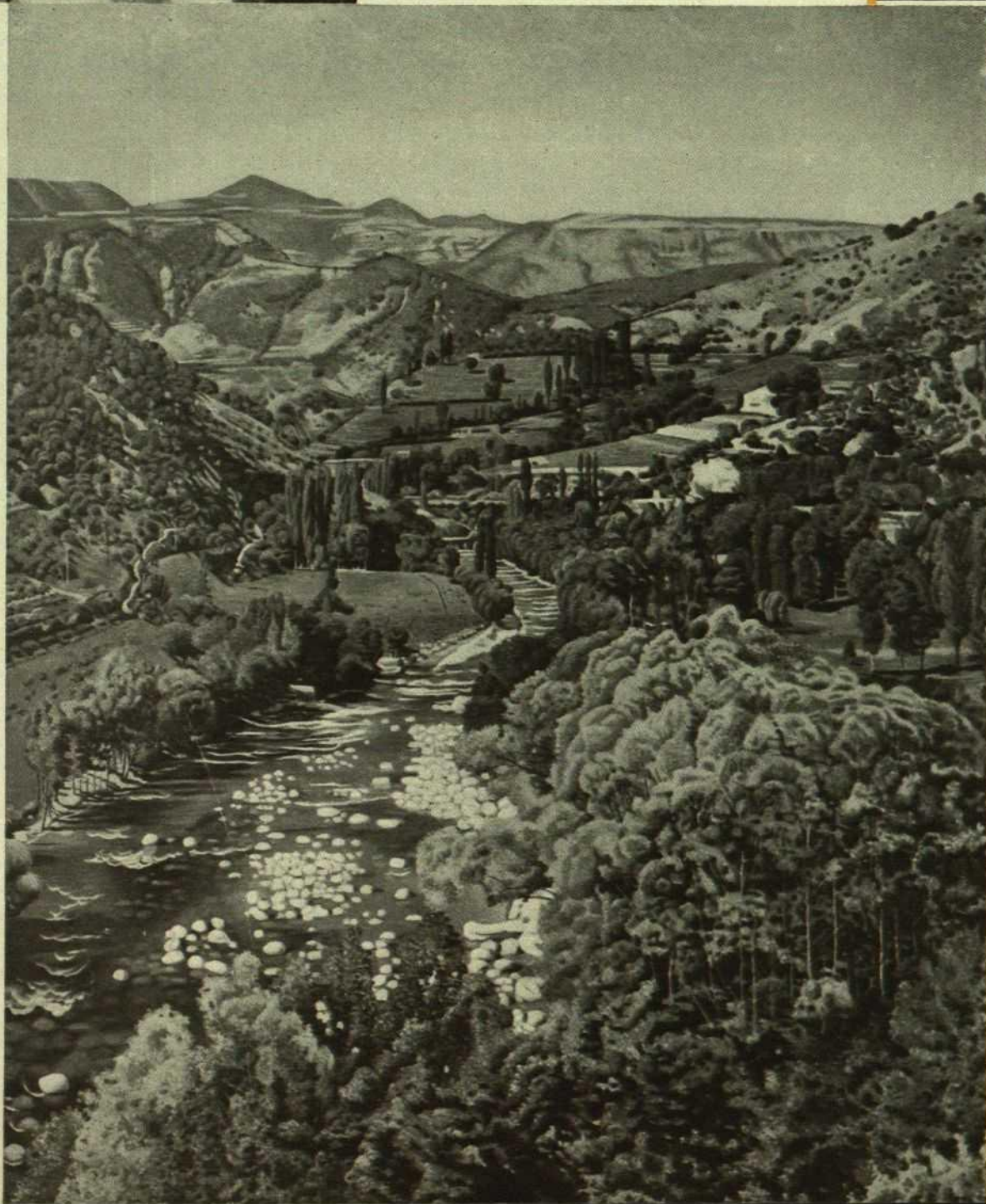

«L'Angeleta». 1935. Col. Morera - Barcelona

«El formatge». 1935. Prop. Maragall

«El petit violoncel·lista». 1935
Prop. Sala Parés

tòria no hi ha ni una om-
bra de claudicació. Si ell
s'ha bellugat no ha estat
cap enrera, sinó cap en-
davant. Les natures mortes,
les figures i els paisatges
que ha exposat darrera-
ment són filles de la matei-
xa convicció que inspirà
les seves primeres teles.
La vida púdica i greu que
comencen de revelar-nos,
la calor que irradien a
través de llurs aparences
aïllants, el difícil lirisme
que en neix sense que hom
sàpiga d'on, com a despit
de totes les precaucions
adoptades pel pintor, són

«El Segre a Banys de Sant Vicenç»
1935. Prop. Maragall

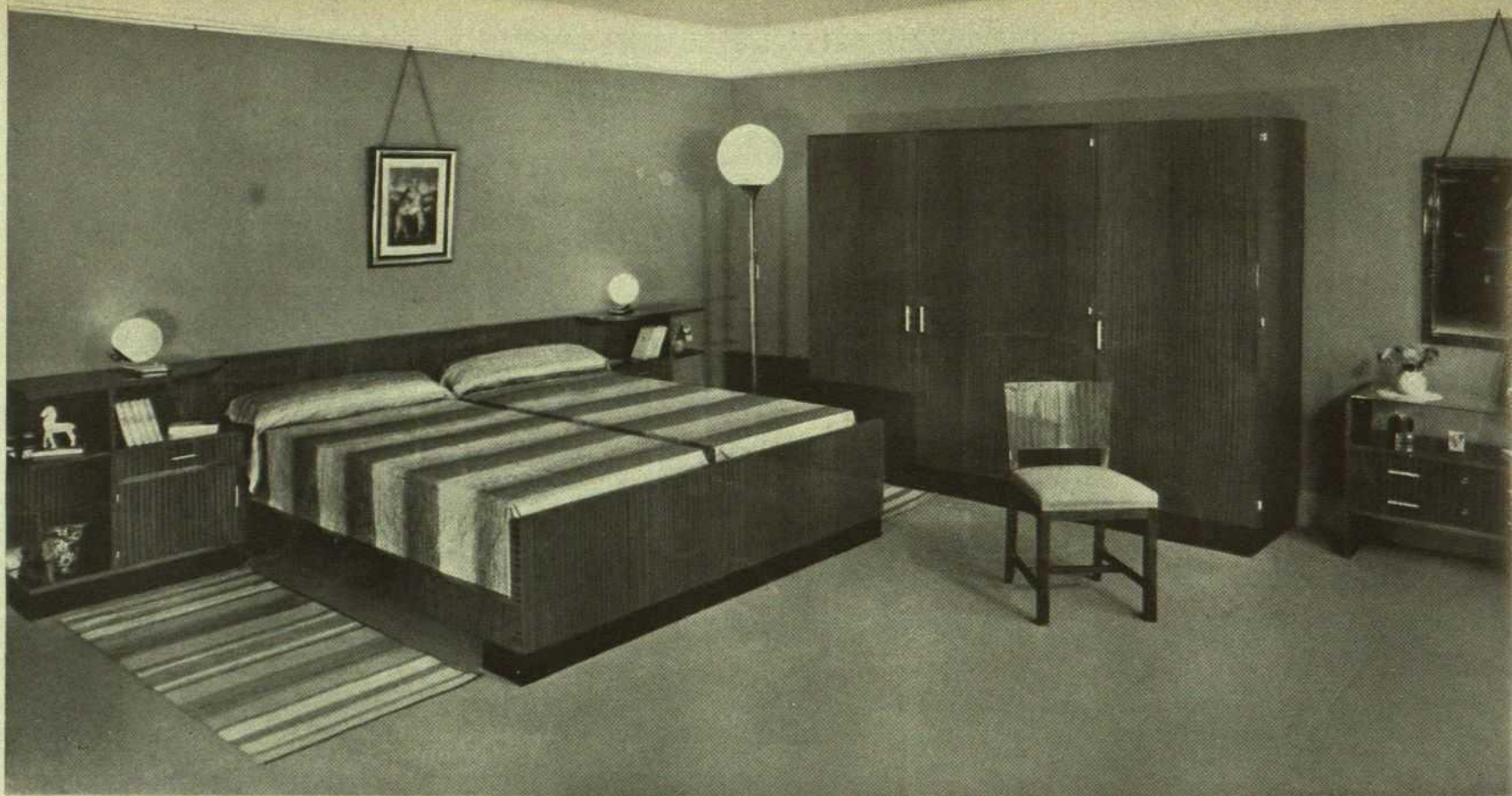
Fotos Serra

«El capell nou». 1935.
Prop. Moragall-Barcelona

«Les pipes». 1935
Col. J. Barbey - Barcelona

l'última conseqüència d'un sistema, no pas el preu d'unes concessions • I a còpia de pintar, Feliu Elias va conferint un valor rar, envejable, únic potser en la nostra història, a Joan Sacs, puix que ens demostra d'una manera esclatant que almenys hi ha un pintor a Catalunya que és capaç de realitzar una obra bella i admirable, tot subjectant-se als principis que el crític ha defensat durant tota la seva vida amb una fidelitat sense defalliments • CARLES SOLDEVILA

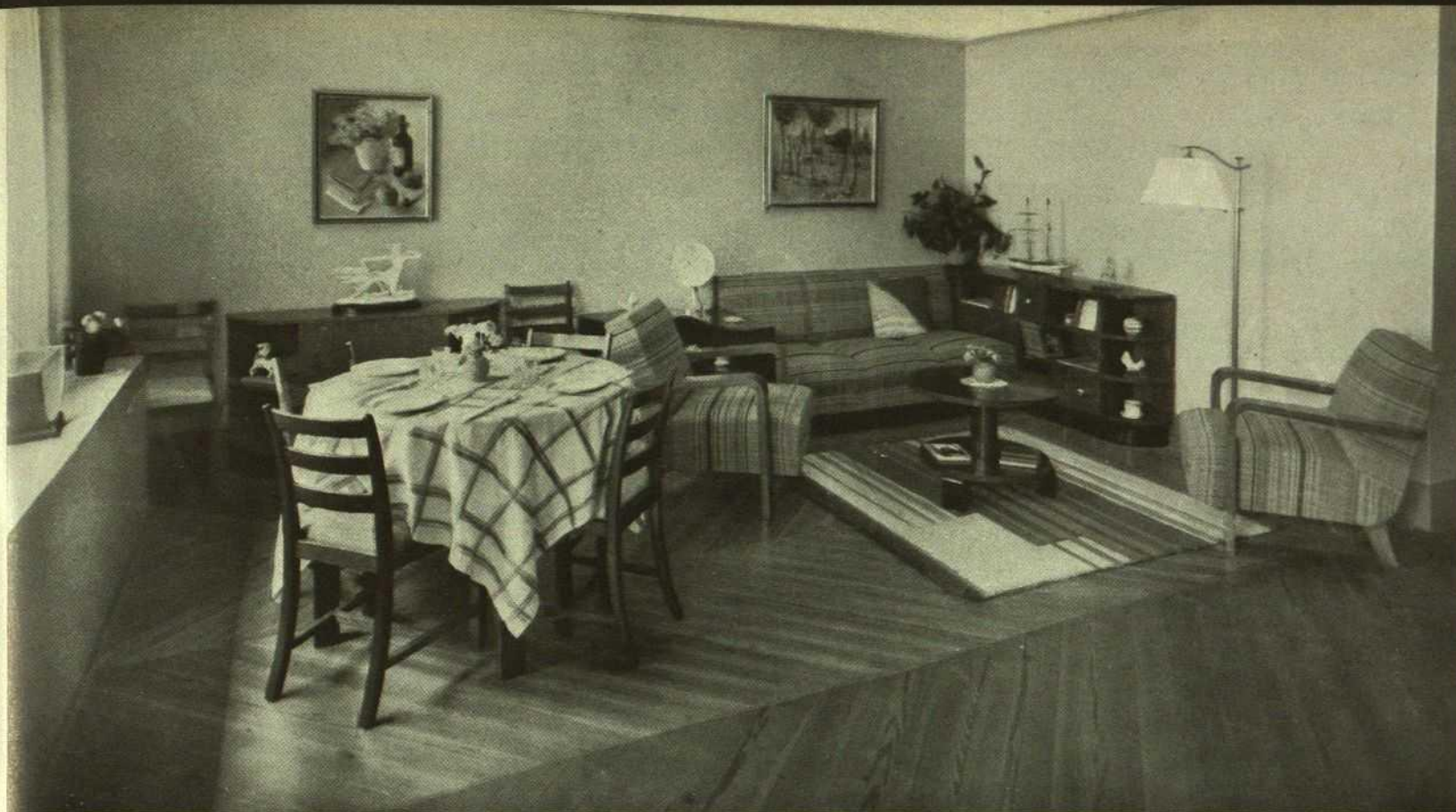

Dormitori caoba color tabac, Srs. S. D.
Catifes i tapisseria en roig. Parets beige clar

MOBLES I DECORACIO, REIG

Menjador noguera fosca
brillant. Tapisseria blau clar.
Parets gris-beige, Sr. M. S.

Sala d'estar-menjador. Fusta de roure.
Tapisseria barrada verd i beige
Parets verd clar. Catifa roig i beige

MOBLES I DECORACIO REIG

Despatx en fusta de xicaranda, vernisada, brillant, del Dr. E. V. Tapisseria de llana verd clar. Parets, verd beige. A terra linòleum verd fosc. Cortinatges etamín color cru. Metalls níquel mat

Marlene Dietrich sota un luxós
indument de seda fosca que vol
ésser el súmmum de l'espanyolada

Noteu la riquesa de les mitges que
malmeten un xic la perfecció de
les cames més famoses del món

Fotos Paramount

Les magnífiques
espanyolades del
cine anglo-saxó

És difícil que un poble estigui enterament conforme amb les imatges que suscita en l'art o en la literatura dels altres. En general, s'hi troba ridícul, fantàstic, ple d'exageracions i d'inexactituds. Adhuc en els documentals fets per estrangers que oficialment no aspiren sinó a copsar la realitat sense afegir ni treure res, ¿quina ciutat, quina nació es reconeixerà amb complaença? • La culpa d'aquest desacord, en bona part, és imputable al gènere mateix. Des del punt i hora que un director americà es posa a realitzar una pel·lícula d'ambient espanyol o d'ambient croata, un documental de Sevilla o de Zagreb, per un pendent natural anirà a cercar els aspectes, els sentiments, les actituds que més s'allunyin del tarannà dels americans. No dirà: «vaig a donar una idea fidel i completa de l'Espanya d'avui», sinó «a base de coses espanyoles vaig a fer un film que sorprengui i que interessi el públic americà» • És segur que el mateix efecte de malcontentament que experimenta un públic de Madrid en veure una «espanyolada» feta a los Angeles o a Londres, experimentarien els americans si aquí hi hagués una producció prou forta per a realitzar films de tema ianqui i fer-los projectar

Una mantellina amb serrell im-
mens, sostingu-
da per una «pei-
neta» gratacel

La rossa Marlene
sota els «madro-
ños» de Carmen

a Nova York o a Xicago. Allí també, les persones de pell fina, divertides o indignades, rondinarien: «¿Però, tanmateix, a Espanya s'imaginen que els americans no som sinó un garbuix de gangsters, de milionàries, de negres i de borratxos?» • El fet és que aquesta reciprocitat en la deformació cinematogràfica no ha arribat encara i no és fàcil que arribi — almenys en un futur previsible. Ara com ara, en el llenç, les «espanyolades» no tenen la contrapartida de les «americanades» • A part de la raó general que hem expressat, n'hi ha d'altres que justifiquen aquesta constant deformació que les coses d'Espanya experimenten així que són matèria de film. En primer lloc, ni a Madrid, ni a Sevilla, ni a València, no s'ha realitzat cap esforç sincer perquè l'Espanya de pandereta passi a un segon terme discret i no segueixi agabellant tot l'escenari. Adhuc el dia que la indústria nacional s'ha posat a fer pel·lícules, i semblava natural que reaccionés amb energia contra el flamenquisme d'exportació, no ha fet sinó consagrar-li freqüents homenatges. No fa gaire temps, per una distracció que encara no ens hem perdonat, vàrem

Douglas fa un Don Juan dinàmic i acrobàtic en una pel·lícula de tema espanyol realitzada a Londres

Fotos London Films

Una de les adorables víctimes de Don Juan,
tal com les veuen els cineastes de Londres

trobar-nos en un local on projectaven una «Vida de Granero». Vàrem sortir esgarriats del grau d'indigència mental i d'infelicitat tècnica que pot assolir una producció d'aquest gènere • ¿Com volem que després de presenciar aquests documents, fabricats a Espanya mateix, no es rebi amb benevolència, gairebé diríem amb agraïment, aquestes magnífiques espanyolades de Hollywood o de Londres, on, almenys, la fotografia és perfecta, el guarda-roba deliciosament fantàstic i els artistes són un Douglas o una Marlene? • Entre un naturalisme miserable — naturalisme de romanç de cec — i una fantasia tan pueril i ridícula com vulgueu, però rica, melódica i resplendent, que ens transporta al clima del «ballet» o al de la revista, no cal dubtar: votem per aquesta solució.

Capell d'ala ampla i de copa baixa,
i mocador-echarpe de seda natural

Capell de feltre de pèl
llarg i ploma d'ocell

Sabata de pell im-
permeable, triple sola

Guants anglesos de
pecarí, color gris

Sabata
de cocodril

MODA MASCULINA

—Parlem amb imatges— ens diu Santiago Comas tot oferint-nos les adjuntes fotografies. — Ens entendrem millor i més de pressa. Aquí tenim una americana de fons blau i ratlles blanques que està dins del caient actual. El color blau s'imposa encara amb més empena que la temporada darrera... Això no vol dir que els amics del gris o del marró hagin de contrariar-se... Aquí tenim una altra americana creuada amb la solapa dita en punta; és un model indicat per a confeccionar-lo en tons llisos o bé a ratlles molt fines i discretes... Contempleu també un model en franel·la de llana (la franel·la segueix a l'ordre del dia), adequadíssim per a esport, matí o viatge... I, per últim, anoteu que els capells per a la pròxima temporada vénen amb les copes més baixes i les ales més amples... En fi, la resta us la diran les mateixes fotografies.

Els gondolers s'han modernitzat,
però les gòndoles són el que eren

ASCHENBACH ARRIBA A VENEZIA

¿Qui no sentirà una esgarripança, qui no haurà de lluitar contra una secreta opressió en entrar per primer cop, o després de molt temps, en una gòndola veneciana? L'estranya embarcació, que sempre ens arriba com venint des d'una època de romanticisme i de poema, negra, amb la negror que només posseeixen els taüts, evoca aventures secretes i perilloses, la nit ombrívola, el darrer viatge silenciós. ¿I no us heu adonat que l'ample seient vernissat de negre és el seient més còmode, més tou, més aclaparador del món? Aschenbach va adonar-se'n quan segué als peus del gondoler, vora el seu equipatge. Els remers seguien barallant-se en llur parla incomprensible, amb gestos amenaçadors. Però el silenci típic de la ciutat semblava que recollís llurs veus blanament, tot apagant-les i desfent-les en aigua. Al port feia calor. Rebent l'alenada tèbia del xaloc, recolzat sobre els coixins, el viatger aclucà els ulls per gaudir d'una llangor tan dolça com desacostumada. La travessia serà curta—pensava. Tant de bo durés sempre! A poc a poc, amb suau balanceig, s'anava desempallegant del soroll, del xivarri de les veus • A mesura que avançava, el silenci es feia més pregon. Només se sentia el clapoteig del rem dins l'aigua, la remor de les ones contra la gòndola que es dreçava negra i alzinada com una nau de guerra, i el remugar del gondoler, que deia coses entre dents, a glops, que subratllava amb el moviment rítmic del seu cos. Aschenbach alçà la vista i s'adonà que la llacuna s'eixamplava davant seu i que l'embarcació feia rumb a l'alta mar. Pel que es veu, no podia abandonar-se plenament al descans; calia que vigilés l'execució de la seva voluntat • Al moll dels vapors—digué tot girant-se i fitant els ulls en el rostre del gondoler que, dret darrera d'ell, destacava la seva silueta sobre el fons gris del cel. Era un home de fesomia grollera, per no dir brutal, vestit a estil de mariner, una faixa groga a la cintura i un barret de palla tot deformat i mig desfet, tirat de gairell sobre el cap. Per

les seves faccions, el seu bigoti ros arrissat, sota un nas curt i recollit, hauria dit que no era italià. Malgrat la seva poca robustesa, que semblava fer-lo inepte per al seu ofici, vogava amb vigor, posant tot el cos en cada cop de rem. Amb les roges celles frunzides, va mirar per sobre del viatger, mentre li responia en to decidit i fins brutal: —Vostè, tanmateix, va al Lido! • Aschenbach replicà: —Efectivament. Però sols he pres la gòndola perquè em passegi fins a Sant Marc. Vull servir-me del vaporet. • —No se'n podrà servir el senyor. • —I per què no? • —Perquè no admet equipatge. • Això era cert. Ara se'n recordava. Aschenbach callà un moment. Però les maneres grosseres de l'home li varen semblar insuportables. I

El Palau dels Duxs, en la cèlebre
plaça, tòpic de l'art i del turisme

El lleó de Venècia
al cim de la colum-
na, penyora d'Orient

L'esvelt «Campanile»
domina majestuosament
la massa dels palaus

respongué: —No n'heu de fer res. Puc deixar el meu equipatge en custòdia. Gireu • Hi hagué un silenci. Hom seguia sentint el clapoteig dels remes i la fressa sorda de l'aigua que colpejava els costats de l'embarcació. El gondoler tornava a parlar amb ell mateix • Què fer? Sol dins l'aigua amb aquell home alhora tan intractable i tan resolt, no veia manera d'imposar la seva voluntat. I ben mirat, per què s'havia d'irritar en comptes de seguir indolentment reclinat sobre la flonjor dels coixins? ¿No desitjava adés que la travessia durés molta estona, que no s'acabés mai? El determini més prudent i sobretot el més deliciós, era deixar que les coses fessin llur camí. D'aquell seient baix, entapissat de negre, semblava sorgir un baf d'indolència irresistible i era un plaer intensíssim de sentir-se bressat suaument pel rem del tossut gondoler que vogava

darrera la seva esquena. La idea d'haver caigut en mans d'un bandit travessa un segon la imaginació d'Aschenbach, sense que els seus pensaments adoptessin cap posat de defensa. Mes el molestava la por d'ésser víctima d'una estafa vulgar, que tota aquella comèdia s'encaminés únicament a fer-li saltar alguns diners. Una mena de sentiment del deure o d'orgull, potser el desig de prevenir-se, varen treure'l de la seva conformitat: —Quant cobreu pel viatge? • El gondoler, mirant per sobre d'ell, respongué: —Caldrà que pagui • La resposta era massa evident. Aschenbach digué d'una manera maquinal: —No li pagaré res, absolutament res, si no em duu on jo vull anar • —Vol anar al Lido • —Però no pas amb vós • —El duc bé • «Això és veritat», va dir-se Aschenbach. I es calmà. «Em duus bé. Baldament hagi pensat en els meus diners, baldament em badis el cap d'un cop de rem, m'hauràs dut bé» • Però no va passar res de greu. Adhuc varen tenir companyia: un bot amb músics ambulants, homes i dones que cantaven amb acompanyament de guitarres i que varen acostar-se a la gòndola, escampant sobre el silenci que regnava en la superfície de les aigües, cançons a ús de turistes. Aschenbach llançà unes monedes en el capell que li presentaven i de seguida s'allunyaren. Tornà a sentir-se el remugar del gondoler que es dirigia frases sordes i descosides • Al capdavall arribaren en el moment mateix que sortia un vapor amb rumb a la ciutat. Dos guàrdies municipals passejaven pel moll, amb les mans al darrera i els ulls fits en la liacuna. Aschenbach saltà de la gòndola, apuntalant-se en aquell vell que es troba infal·liblement a tots els embarcadors de Venècia amb el seu ganxo, i com que no tenia monedes soltes, se'n va anar a canviar a un hotel pròxim a fi de poder pagar el gondoler. A la caixa li van canviar un bitllet; torna, troba el seu equipatge al moll, sobre un carretó; però gòndola i gondoler no hi eren; havien desaparegut • —Ha hagut de fugir—li diu el vell del ganxo—. És un mal subjecte. No té patent. És l'únic gondoler que no en té. Els altres havien telefonat aquí, avisant... I ha hagut de tocar el dos • Aschenbach va arronçar les espatlles • TOMAS MANN

Fotos Perckhammer

Fanals que enceguen davant l'ombra del «Campanile»

La senyoreta Maria Dolors Badia

Foto Batlles

Album barceloní

Foto Batlles

La senyora Lolita Anastasio de Maynés

La senyoreta Mercè Mir de Veiga

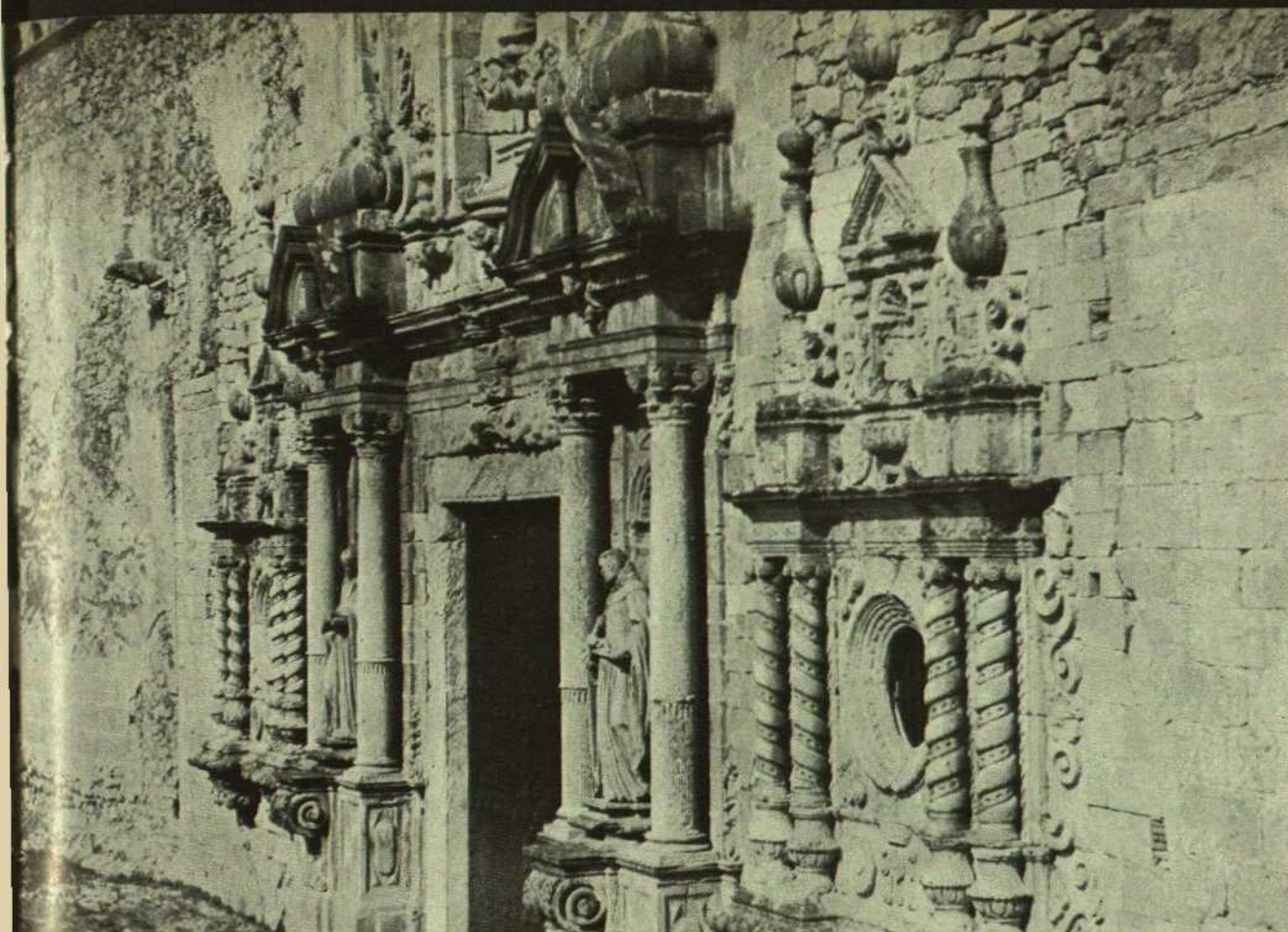

Foto Bariles

La senyoreta Caterina Martorell Claramunt

Foto Batllés

Entrada de l'església de Poblet, on l'estil barroc fa irrupció impetuosament

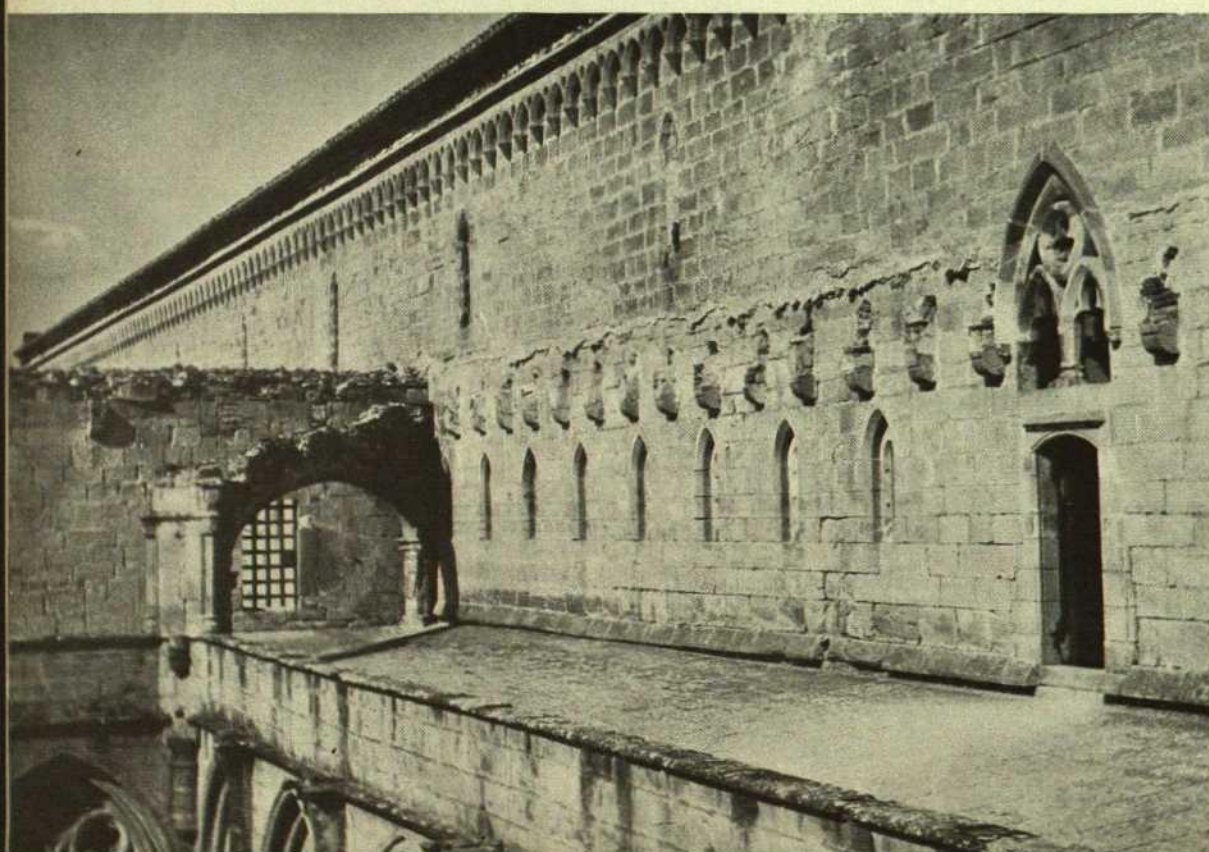
LA RESTAURACIÓ DE POBLET

Sembla que finalment som en camí de rentar les nostres culpes. Poblet reneix; una mà hàbil i generosa guareix les seves nafres o almenys les dignifica llevant-los de sobre els estigmes de la incúria i del pillatge. El mal que van iniciar unes turbes ignorants en una nit de follia i que varen agreujar durant gairebé un segle uns governs mesells, uns erudits massa tímids i una burgesia massa distreta, ha cessat. Ja ningú no tracta el bell monestir com una pedrera fàcil d'explotar; en els seus claustres cap pagès no prova d'establir-hi un hort, ni d'acomodar-hi el bestiar. El guardià, pàl·lid fantasma de l'autoritat i delegat infidel de l'arqueologia, no ajuda els visitants a emportar-se trossos de vidriera o fragments d'escultura. Els vaillets dels encontorns no hi juguen a fet, ni aprofiten l'altar d'alabastre per a practicar exercicis de grimpador. La formidable ruïna ja no es disposa a morir d'una mort lenta i vergonyosa. Reneix! • I fins en aquesta operació està de sort. El qui en té cura—Eduard Toda—és un home de gust, a més a més d'un home de voluntat. Sap on acaba la restauració i on comença el pastitx. Arriba just a la frontera, però no la traspassa. Neteja, escata, apuntala, refà, sense caure

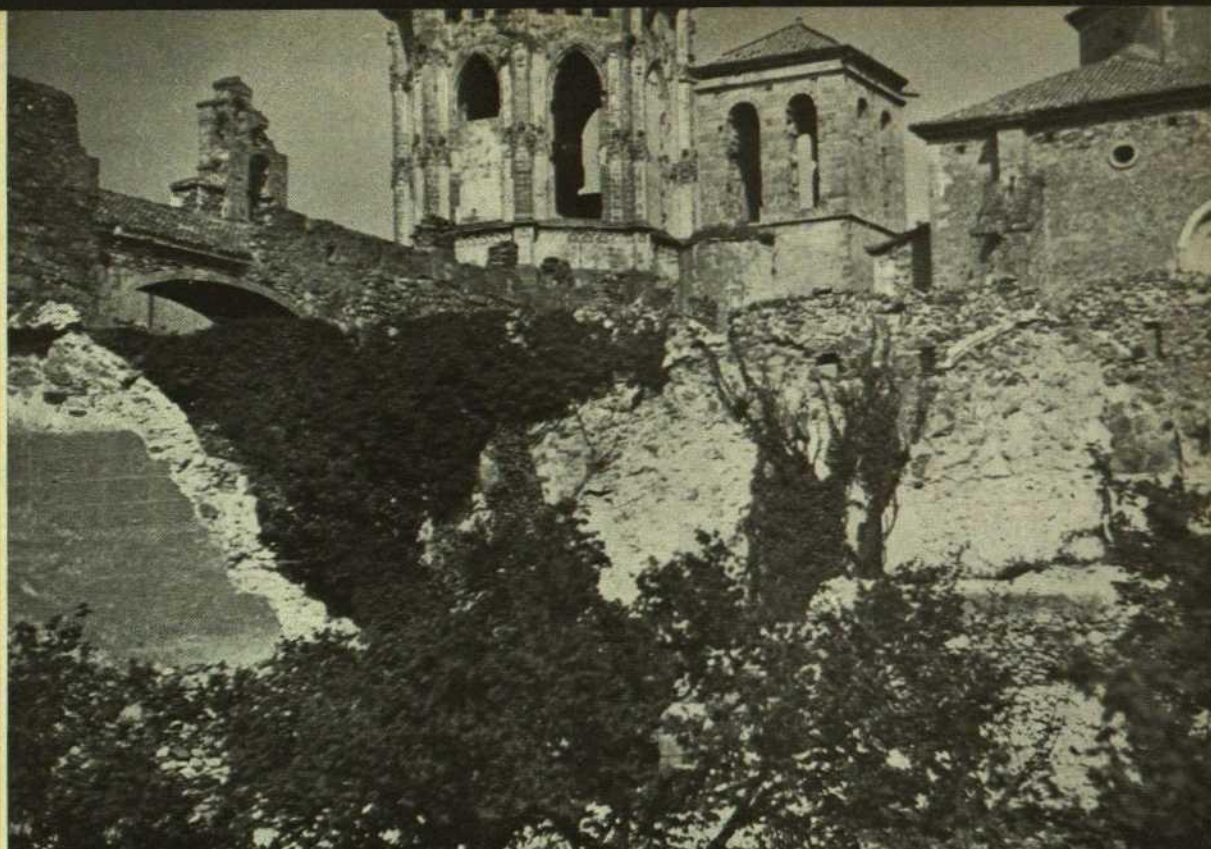
Un pany de muralla; darrera
emergeixen les robustes torres
que hi ha a banda i banda
de l'entrada del monestir

en la temptadora mania de resultar més gòtic que els gòtics i més romànic que els romànics • Recentment, per ajudar la restauració, Ràdio Associació de Catalunya, d'acord amb el Patronat del Monestir, ha organitzat una croada sorollosa a través de les seves quatre emissores. Eminents historiadors han anat parlant davant els micròfons, tractant temes històrics i relacionant-los amb l'obra reestructuradora de Poblet. Cap d'ells no s'ha oblidat de demanar l'ajut material del poble català, per a emplenar la subscripció que té oberta Ràdio Associació de Catalunya. Aquesta associació ha aconseguit, també, portar cada diumenge milers de persones a Poblet. Cada visitant hi deixa, si més no, el preu de l'entrada. Es crea arreu de Catalunya un interès sentimental envers l'antic monestir, testimoni de la nostra puixança i del nostre art, argument prestigiós contra la llegenda de la nostra avarícia històrica. El miracle de la renaixença continua a ritme accelerat. A hores d'ara, Poblet ja ha deixat d'ésser

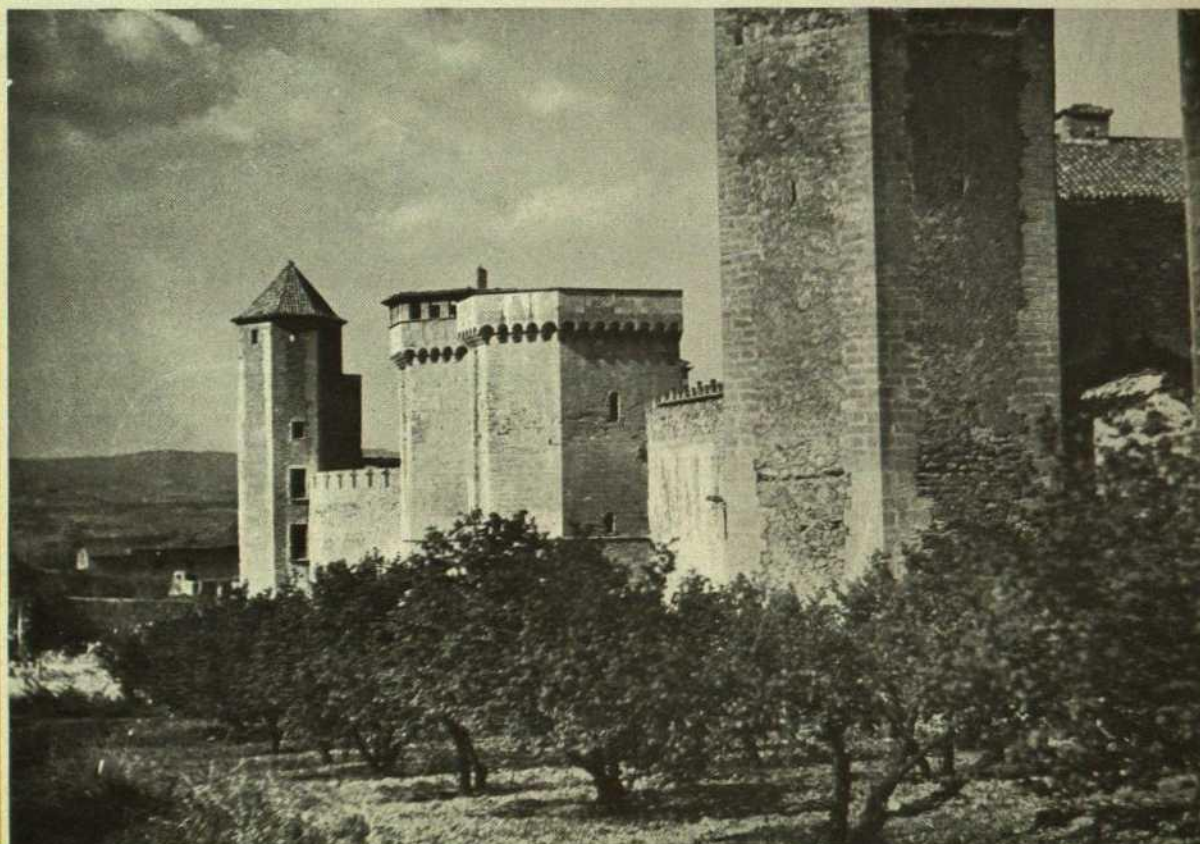
Part superior del claustre.
La porteta lateral dóna accés
al dormitori dels monjos

Vista parcial del monestir.
A l'esquerra, el campanar; a
la dreta, la cúpula de l'església

un motiu de vergonya per començar a ésser un motiu d'orgull • Entre altres projectes, hi ha el de traslladar a Poblet des de Tarragona les despulles del Príncep de Viana, que fou ídol dels catalans llavors de la lluita contra el rei Joan II. Algun historiador meticolós trobarà alguna objecció a fer contra la reincidència en un culte que l'estudi dels fets no sembla justificar prou. Acliquem els ulls un instant. No extremem els escrúpols. La història a ús popular mai no és una obra de justícia inexorable, executada en fred per homes de ciència... El Príncep de Viana que entrarà altre cop sota les voltes de l'església de Poblet, no serà un personatge reial, amb vicis renaixentistes ni egoismes humans; serà un bell heroi llegendari, un símbol dels anhels de Catalunya... • En conjunt, podríem dir que la fressa i el rebombori que serviren als hebreus per a enderrocar les famoses muralles de Jericó, a nosaltres, catalans de 1935, ens estan servint per a refer els murs i les columnes de Poblet.

Les torres imponents que defen-
sen l'entrada del clos monacal

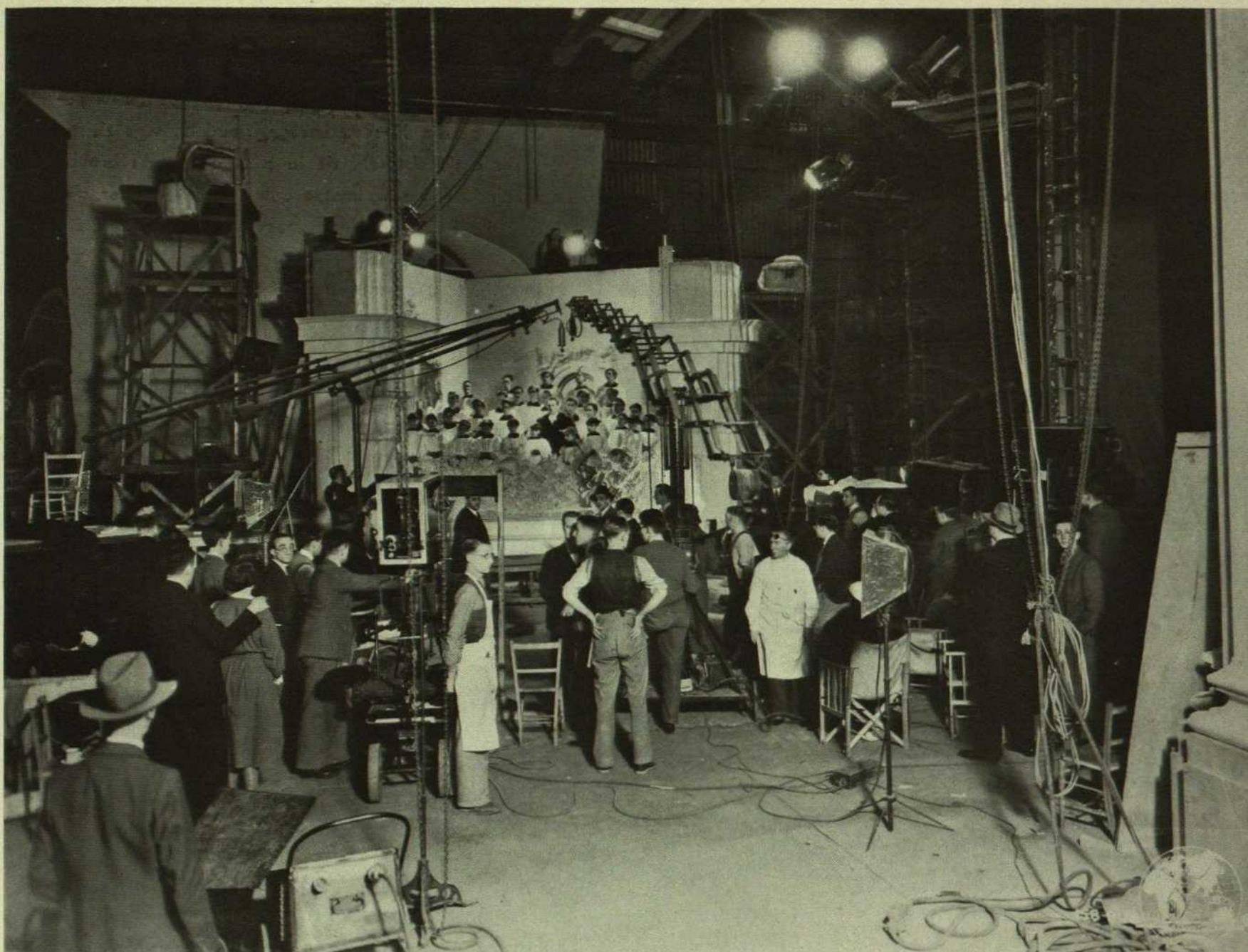

Un escenari de pel·lícules de revista, és a dir, una plataforma acotada per l'abast de l'objectiu i del micròfon

PRESA DE VISTES

Tots els oficis tenen cara i creu. Adhuc els que semblen més uniformement deliciosos tenen el seu contrapès ocult de tortura o de penitència. Veiem una gran actriu a escena, tota radiant de bellesa i d'art, punt convergent de totes les mirades, de totes les enveges, de tots els desigs... I potser imaginem que és el súmmum de la felicitat. Tanta admiració collida directament, a bell doll, al comptat rabiós!... No obstant, la vida de la gran actriu té moltes hores menys lluminoses que les de l'ovació. Hores de treball aferrissat, de mortificació d'amor propi davant els recels de l'autor exigent, d'angúnia davant la incertesa de l'èxit...

- L'actriu i l'actor de cinema no són menys envejats que ho foren les grans figures del teatre, en l'època de la Duse i de la Sara Bernhardt. Fins pot dir-se que llur aurèola és

El cor canta en el fons de la imaginària capella. La seva escassa, però suficient arquitectura, és reproducció de la del convent de Sant Josep a Highgate

enormement més extensa i més universal. Tenen adoradors pertot; troben envejoses arreu. Llurs imatges, incorporades per la revista i el magazine, a la vida quotidiana de tots els ciutadans, esdevenen arquetipus de bellesa i d'elegància, ensems que objectes de culte

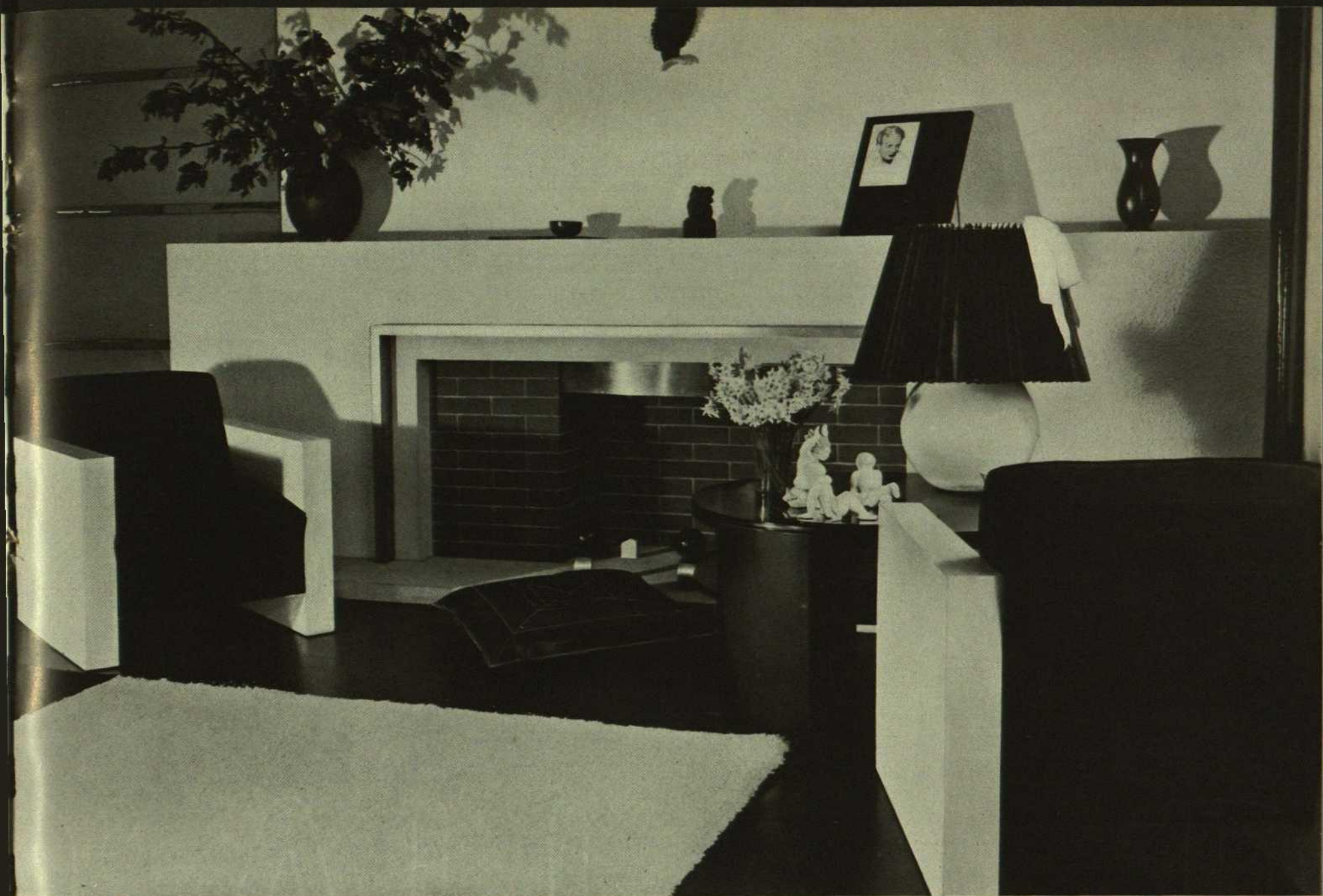
- Però, des del punt de vista de la satisfacció personal, el cinema és manifestament inferior als espectacles que es serveixen al públic de viu en viu. Els actors i les actrius de pel·lícula, en comptes de treballar davant un públic nombrós que segueix i devora llurs moviments, llurs actituds, llurs paraules, actuen en un recó d'estudi, voltats d'aparells incommovibles i de tècnics que no es volen deixar commoure perquè llur obligació professional els ho veda. Els *sunlights* els aclaparen amb llur reflex; el maquillatge els fa com una màscara. La vigilància estreta i immediata del director—el crític—dificulta l'embranchida i l'abandó, és a dir, la voluptat de crear. Quan acaben una escena, esperen en va el xàfec refrescant i retornador dels aplaudiments. El judici immediat agafa l'aire d'una sanció acadèmica, després dels exàmens. «Aprovat»... O bé: «S'ha de repetir»
- De manera, que la glòria

cinematogràfica és poderosa, és extensa, és múltiple. Dóna sensacions de divinificació. Acompanya en el viatge i en la vida sedentària... Però no té, no pot tenir la força brutal i directa que té en el teatre • La star que, barrejada a un públic, dins la penombra de la sala de projeccions, contempla l'efecte que produeix la seva imatge, gaudeix, sens dubte, però enyora la immediatesa dels aplaudiments. Baldament la deixessin sortir a l'acabament de la pel·lícula, per rebre en carn i ossos el sufragi del públic, hi hauria entre la persona de debò que saluda i la seva imatge que s'ha esvaït adés, una solució de continuïtat que refreda un xic l'emoció... • Noteu que les actrius i els actors que procedeixen del teatre, per gran i decisiu que sigui llur èxit, sobretot si pertanyen a països on hi ha una vida dramàtica intensa, senten sovint l'enyorança de les taules... I hi cedeixen! Els plau de suprimir la imatge intermediària i de tornar a collir directament l'emoció del públic. Els abelleix d'actuar dins un escenari menys voltat de tècnics i de màquines que l'estudi on no arriba el fluid tumultuós, però embriagador, de la massa que assisteix a la creació del drama • Per resumir aquesta actitud dels actors i les actrius, Sacha Guitry ha trobat la frase: «El cine és llur senyor que paga, però llur *amant de coeur* és el teatre».

Fotos Paramount

Un primer pla. La pobre actriu —en aquest cas Elissa Landi— actua sota el foc enlluernador dels reflectors i a un metre de distància de les màquines

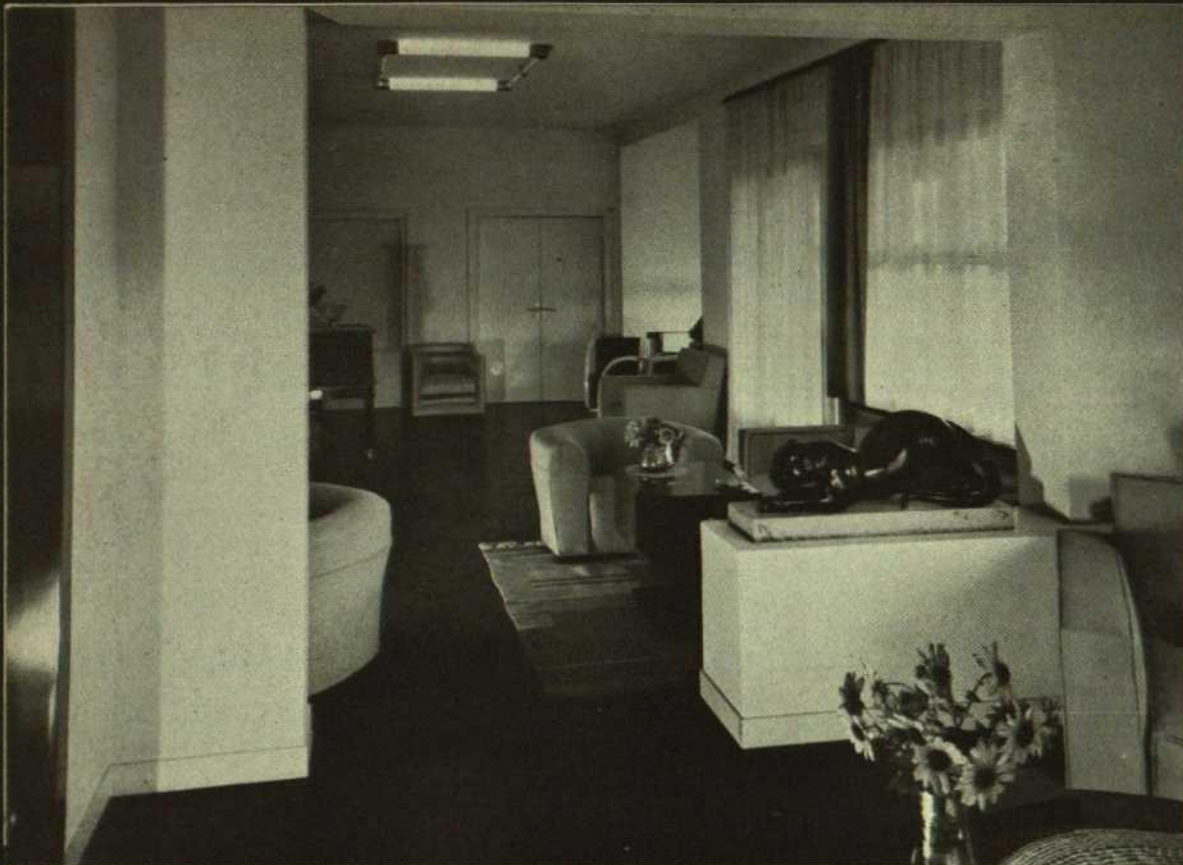

Dos aspectes d'una sala de música projectada per Sebastià González i realitzada per Daheim

SEBASTIA GONZALEZ

Es resistia a cedir-nos unes quantes fotografies de les seves realitzacions. «No, per Déu. Les fotografies — ens deia — no donen cap idea del que faig, bo o dolent. Els falta el color! Converteixen la sobrietat en indigència i extingeixen la llum que precisament m'he esforçat a recollir amb més compte... La decoració moderna divorciada del

Sala d'estar en el xalet dels senyors S. H.

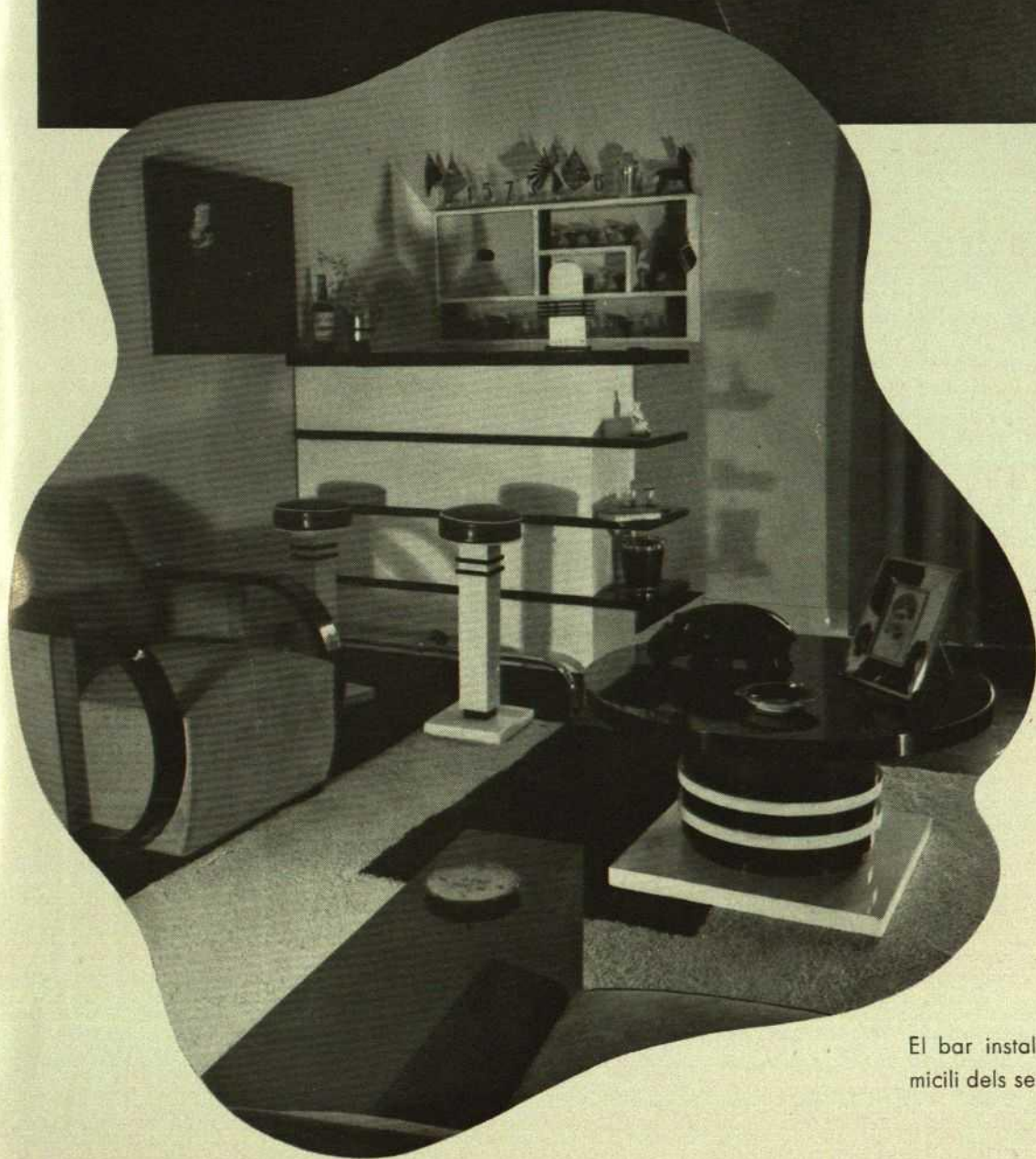
color, no és res...» • Sense desconèixer el valor d'aquests escrúpols hem insistit prou per vèncer-los. No dubtem que la línia i la disposició dels mobles creats per Sebastià González, vingut a la decoració per un camí que no té res de professional, són prou interessants i prou suggeridores per a resistir la prova de l'acromatisme, o sia de la falta de color. González és potser un dels nostres decoradors més exclusivament moderns. No és que resti indiferent a la gràcia i a la bellesa dels estils tradicionals, no; és que

Un angle de la mateixa sala d'estar, il·luminada per amplíssims finestrals

Sala d'estar a casa dels senyors F. C. Al fons el bar

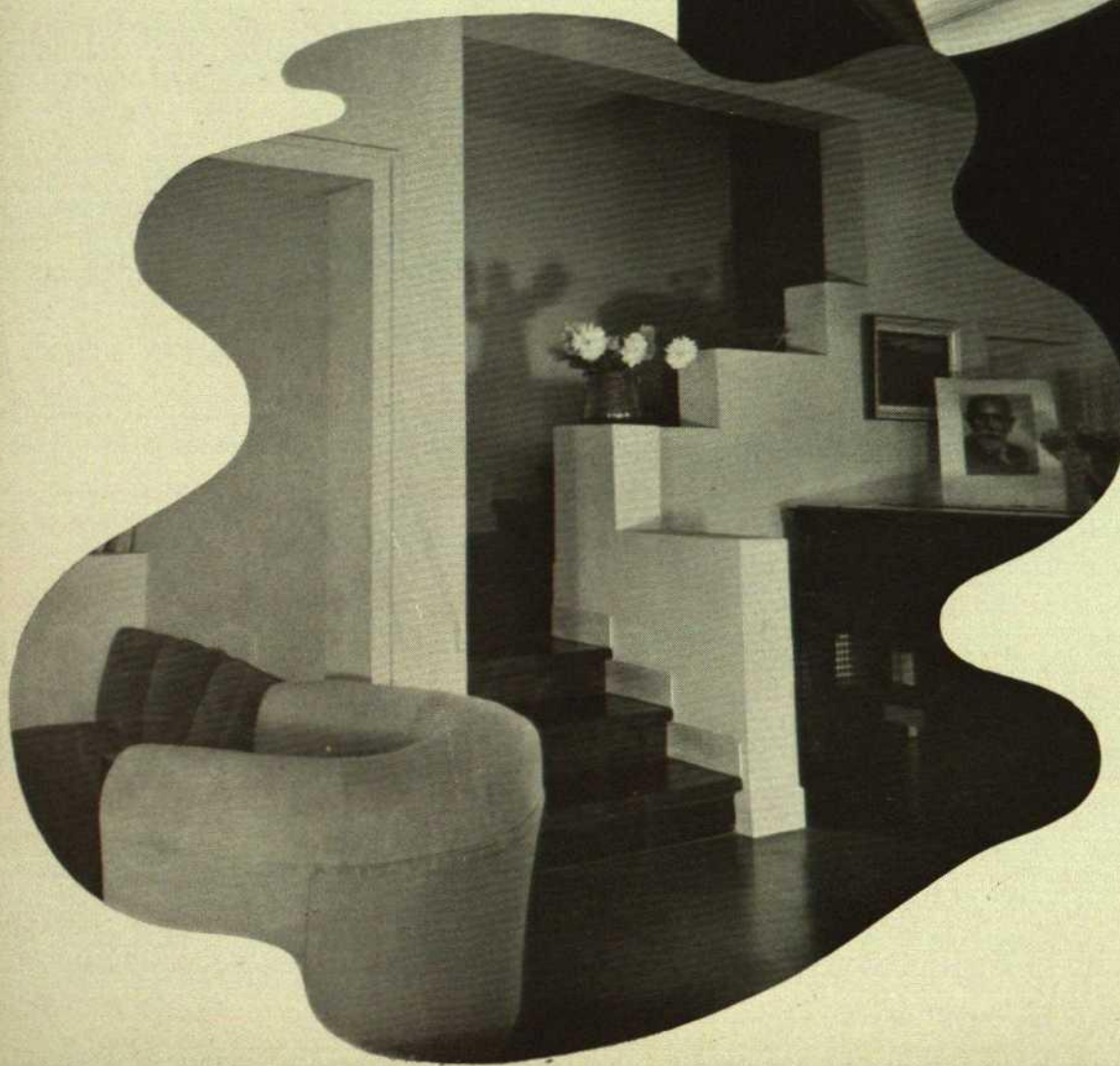

El bar instal·lat al domicili dels senyors F. C.

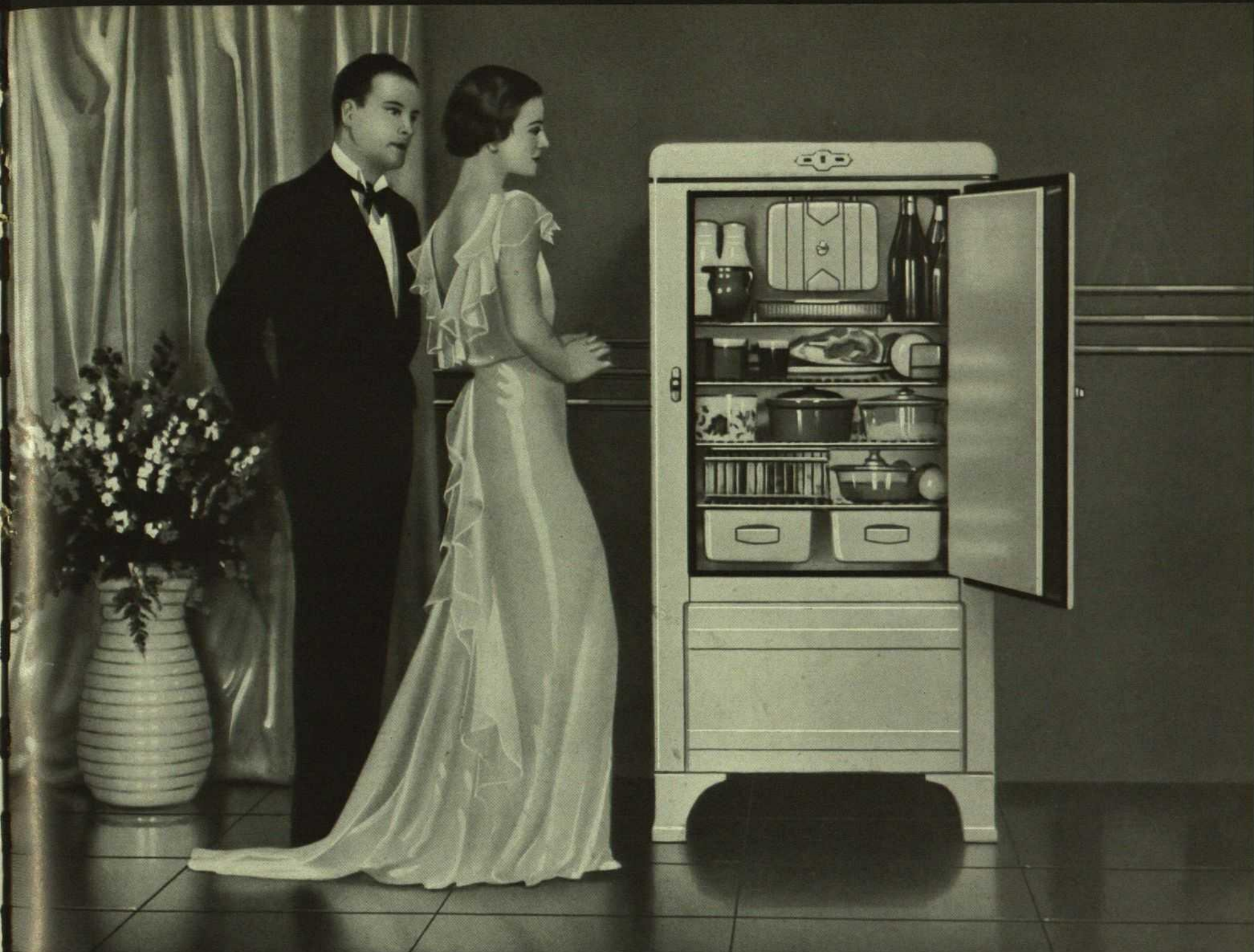
opina que no hi ha possibilitat de combinar-los amb la nostra vida i els nostres costums. Ell, quan veu una noia ben d'avui, esportiva, resolta, vestida amb una boina i un suèter, i asseguda sobre el braç d'un cadiral Renaixement o Lluís XV, pateix, pateix com si estigués contemplant la consumació d'una heretgia • En aquesta lluita que sosté la modernitat contra la rutina de gairebé tots els propietaris i de la

majoria dels arquitectes, Gonzàlez ocupa un lloc de primera línia. Molt influït — i no se n'amaga — per les tendències germàniques, prodiga amb tacte les grans superfícies de fusta blanca, de fusta lluent, i les combina amb tapisseria, cortines i objectes de colors vives. Així obté conjunts que respiren un optimisme i una franquesa d'allò més simpàtics i ofereixen a la gent d'avui una atmosfera que, tot acordant-se amb el caràcter de l'època, resulta sedant i reposadora.

Un aspecte del «living-room» dels senyors S. H.

Un altre aspecte del «living-room» dels senyors S. H., dins un xalet dels afores de Barcelona

FRIGIDAIRE FRIGIDAIRE

Neveres electroautomàtiques fabricades per General Motors.

vetlla per la salut de la família, delecta el paladar i manté tots els aliments saborosament purs, dignes de la taula més exquisida. Produeix gel en cubets, conserva els aliments i proporciona begudes delicioses.

frigidaire

E. RIFÀ ANGLADA

Passeig de Gràcia, 23

BARCELONA

Les altes cimes estan a punt d'esdevenir inaccessibles.
Les nevades de la tardor cuiten a emmurallar-les i el
fred no trigarà a glaçar llurs muralles. L'excursionista
aprofita la darrera bonança per a dir-los adéu

El tresor de la seva bellesa

L'exquisida puresa dels seus productes... i l'exactitud de les seves afirmacions, han donat a Elizabeth Arden, la seva clientela única en el món i la seva merescuda fama. Les dones que poden permetre's el luxe d'usar allò millor i les que no volen fer perillosos experiments amb llur cutis, empren amb absoluta confiança i excel·lents resultats, els productes i tractaments Arden.

Elizabeth Arden
ELIZABETH ARDEN, LTD.

25 OLD BOND ST. LONDRES, W. 1

En venda a: BARCELONA: J. Guixart Calvó, Fiveller, 7. — Perfumeria Joaquim Oller, Passeig de Gràcia, 75. — Perfumeria «Regia», Casp, 15. Vicenç Ferrer, Plaça de Catalunya, 12 y 13. — REUS: Andreu Pintaluba, Llovera, 24. — TARRAGONA: Bonaventura Ollé, Angel Guimerà, 15.

AMOK

UNA LOCURA DE ORIENTE SIMBOLIZADA EN UN PERFUME

Claret Frisco

BOURJOIS
P A R I S

MASANA

LAIT INNOXA PARIS

*El ángel
de la guarda
de la belleza
de la leche Innoxia*

ARAGÓN 228. BARCELONA

Atenció amb els dentífricis que puguin ratllar l'esmalt delicat de les dents

Aquest nou descobriment protegeix completament l'esmalt finíssim de les dents i proporciona a la dentadura la màxima brillantor. No hi ha dentífric que l'avantiagi a eliminar la pel·lícula que la desllustra i la taca.

La diferència entre el PEPSODENT i les altres pastes dentífricis consisteix en el fet que aquest conté una substància recentment descoberta que neteja i poleix les dents. Aquesta substància és dues vegades més suau que la generalment emprada amb el mateix fi en les altres pastes dentífricis. És sumament fina. A causa d'aquestes característiques posseeix tres qualitats rellevants:

- 1.ª Elimina del tot la pel·lícula.
- 2.ª Poleix la dentadura de manera que li proporciona meravellós fulgor.

- 3.ª Neteja i poleix amb seguretat absoluta el delicat esmalt de les dents.

PEL·LÍCULA - Aquesta esmunyidissa capa que cobreix les dents, acumula gèrmens patògens que poden produir la càries i la caiguda de la dent. La PEL·LÍCULA absorbeix matèries colorants i del tabac. L'eliminació de la pel·lícula és tan important per a la bellesa com per a la salut.

Adquiriu un tub de PEPSODENT. És avui dia la pasta dentífrica més excel·lent.

TUB GRATIS PER A 10 DIES

Senyors BUSQUETS GERMANS i C.^a - CORTS, 591-A - BARCELONA
Tinguin a bé enviar-me un tub gratis de Pepsodent per a 10 dies.
Acompanyo Ptes. 0'45 en segells de Correus per a cobrir les despeses del franqueig.

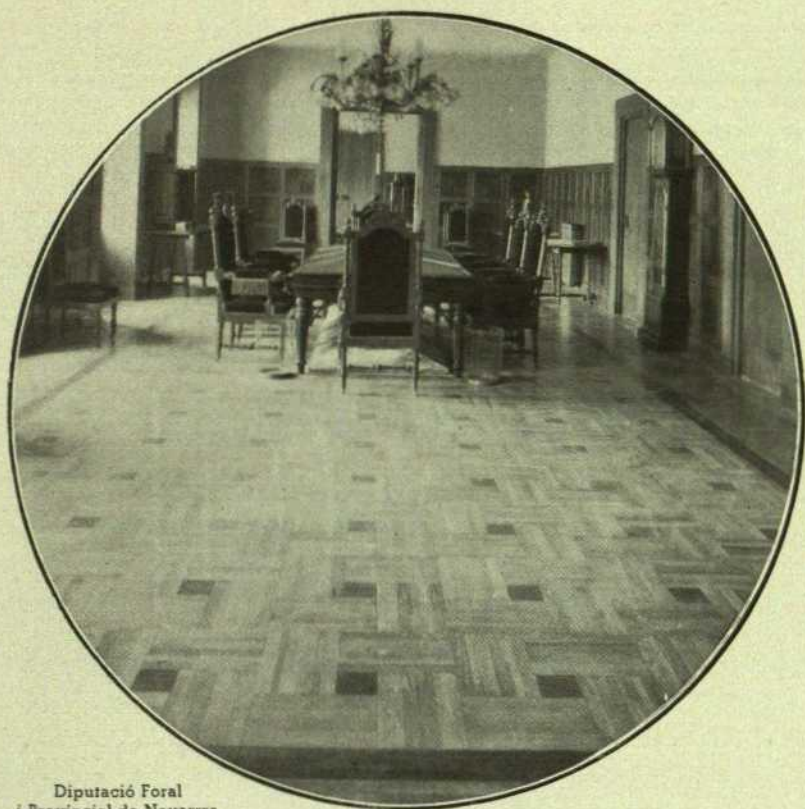
Nom

Adreça

Només un tub per família

5013-D-S.

Una garantia d'higiene, confort i solidesa sols l'ofereix

Diputació Foral
i Provincial de Navarra

Parkelita

PAVIMENTO MIXTO

(PATENTAT)
Nom i marca registrats

PARQUET DE FUSTA EN LLOSETES QUE ES
COL·LOQUEN IGUAL QUE EL MOSAIC HIDRAULIC
INALTERABLE A LA CALEFACCIO I A LA HUMITAT

SILENCIOS
HIGIENIC
DURADOR
ECONOMIC

Manufacturat per

PARKELITA, S. A.

CARRER DE DON CARLES, 5

BARCELONA / Telegrams: «PARKELITA»
Telèfon 25143

CAIXA D'ESTALVI DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

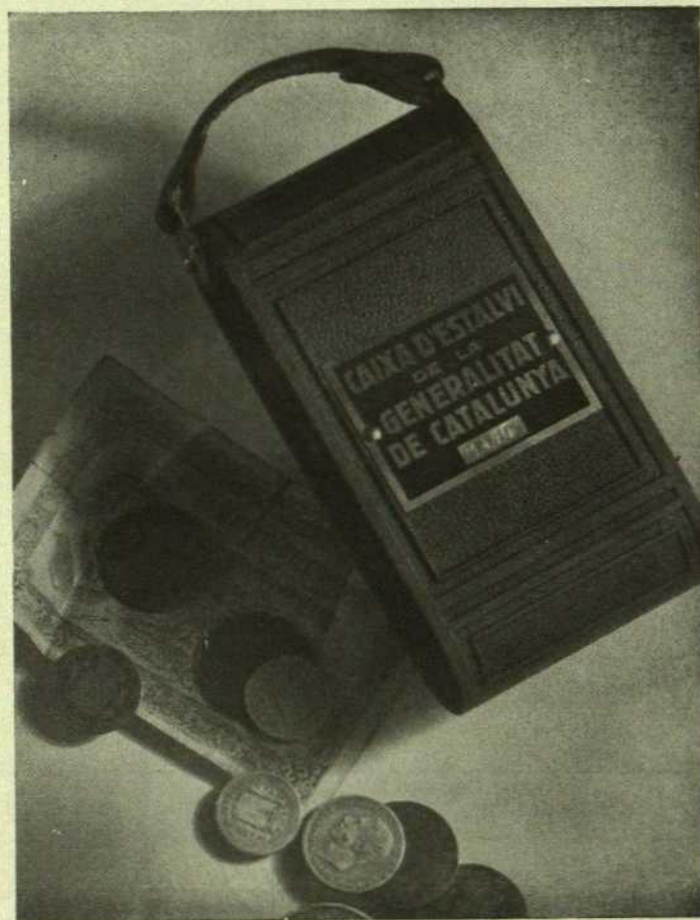
HORES DE DESPATX:
DIES FEINERS: de 9 a 12
del matí i de 4 a 6 tarda.
DIUMENGES:
De 10 a 12 del matí.

OFICINES CENTRALS: BARCELONA
PALAU DE LA GENERALITAT
i FONTANELLA, 7

**Operacions: Estalvi a la vista, estalvi a termini,
comptes d'estalvi, comptes de contribuent**

SUCURSALS: BADALONA: Francesc Layret, 149. GIRONA: Plaça de l'Oli, 1.
IGUALADA: Born, 2. LLEIDA: Carme, 28. MASNOU: Prat de la Riba, 1 (Edifici de
l'Ajuntament). OLOT: Passeig de Blai, 45. PALAFRUGELL: Santiago Rusiñol, 9.
REUS: Raval Alt de Jesús, 29 i 31. SANT FELIU DE GUIXOLS: Rambla A. Vidal, 35.
SANTA COLOMA DE FARNES: Plaça República, 4. SOLSONA: Plaça de Sant
Joan, 7. TARRAGONA: Apodaca, 3. VILANOVA I GELTRÚ: Rambla Macià, 1

La Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya, per tal de donar avan-
tatges als imponents que vulguin practicar l'estalvi a casa llur, lliurarà
a tothom que ho sol·liciti una guardiola on l'imponent podrà disposar,
sempre que vulgui, les quantitats que destini a aquesta finalitat. Periòdica-
ment, en els terminis i dies que es vulgui, hom podrà portar la guardiola a
la Caixa, on li serà ingressat el seu contingut en una llibreta d'estalvi.

Esveltesa i elegància

Faixes *Warner's* Le Gant

Confeccionades amb teixit Le Gant (fil Lastex), elàstic en tots sentits, posseeixen admirable flexibilitat i subjecten fermament l'abdomen i els malucs

Són molt lleugeres i imperceptibles sota els vestits • Com més es renten més duren

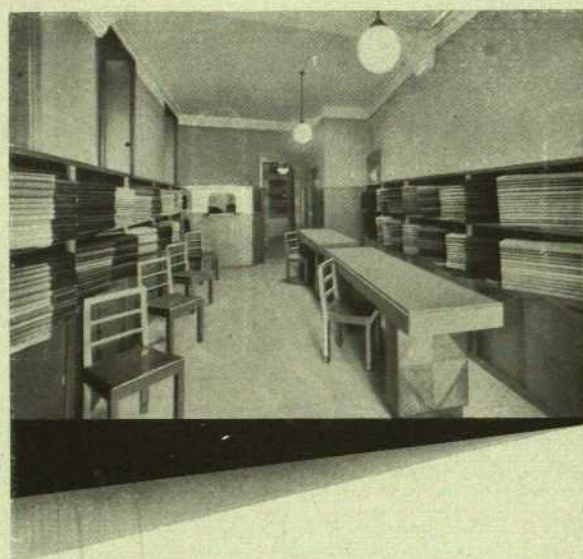
EN VENDA-**Barcelona:** Carbonell, Passeig de Gràcia, 33.—Corsé Higiénico, Lauria, 49.—La Condal, Portaferrissa, 28.—La Couronne, Porta de l'Angel, 11.—La Imperio, Fiveller, 31.—Martorell, Diputació, 293, entresol i principals cotalleries d'Espanya.

Models Warner's des de 26 ptes.
» Le Gant » 57 »

NOTA: Enviem gratuïtament el llibret «La silueta distingida y armoniosa» a totes les senyores que ens el demanin per escrit.

WARNER'S-Ap. 5145, Barcelona

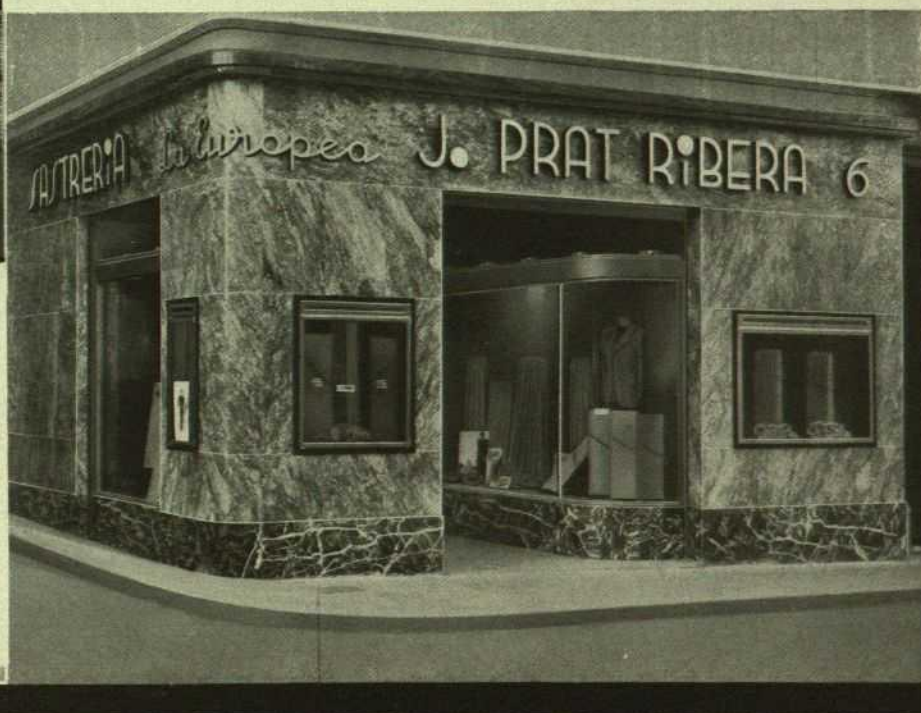
Warner's
Le Gant

Una de les sastreries més conegudes, sempre amatent a presentar a la seva distingida clientela allò més nou i elegant del seu ram, que acaba de reformar el seu acreditat establiment segons el més exquisit gust modern sota la direcció del reputat decorador Muixí

J. PRAT RIBERA

SASTRERIA "LA EUROPEA"

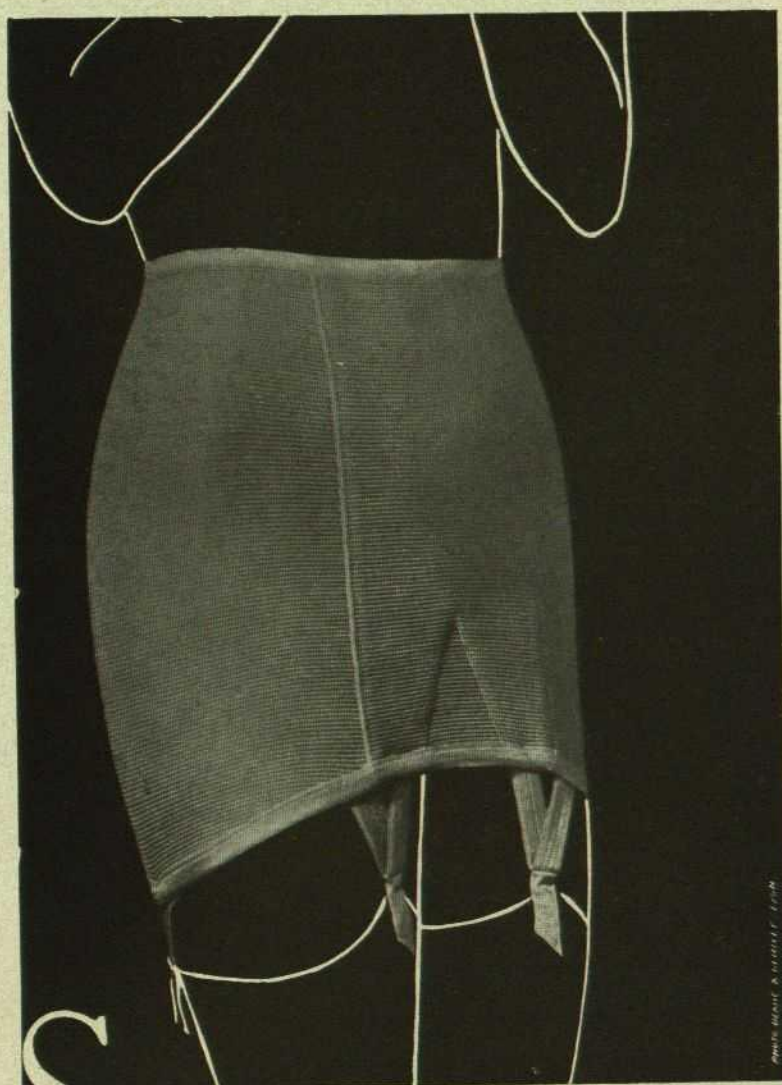
AV. PORTAL DE L'ANGEL, 6 • TEL. 18655

J. Martí
J. Martí s/a

ha rebut, en totes les
 seves seccions,
 les darreres novetats
 per a tardor

Passeig de Gràcia, 27

SCANDALE

VENDA EXCLUSIVA

Models especials per a esport
Gaines per a vestits soirée
Darreres creacions
en soutien-gorge

CARBONELL

BARCELONA: Passeig de Gràcia, 33 - Telèf. 20163
Santa Anna, 35 - Boqueria, 25

COTTET

EL MILLOR
SERVEI OPTIC
DE TOT
ESPANYA.

PORTAL DE
L'ANGEL, 40
BARCELONA

CASIMIR VICENS
Carrer Tallers, 72 - BARCELONA - Telèfon 15644

FABRICA DE
PRODUCTES
CERAMICS

RAJOLES, ARTI-
CLES DE CONS-
TRUCCIO I
TERRES CUITES

M. HERRER
TAPISSER

TRESILLOS
MODERNS
JACOBINS

TALLER
MUNTANER.126
TEL.70043

A PREUS LIMITATS

*Per a les
bodes distingides
els presents
de qualitat de*
SYRA

DIPUTACIO, 262 - TELEFON 18710 - BARCELONA

Un
nou
estil

Cotilles-
Faixes

Felia

en totes les cotilleries

S. VERDAGUER

**Despatx: Ronda
Universitat, 9**
TELEFON NUM. 10421

**Tallers: Carrer
Entença, 37 i 39**
TELEFON NUM. 32189
BARCELONA

**BANYERES - LAVABOS - WATERS
BIDETS - ESCALFADORS - ETC., ETC.**

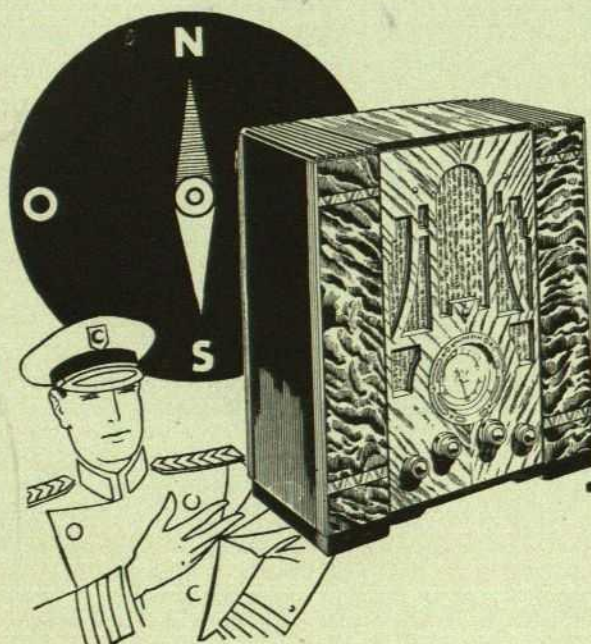

CONTINENTAL
CLARIS 5 TELÈFON 19763

Per a la higiene de la
boca i gola, ha
d'usar sempre

ELIXIR
DENTIFRICI
HIGEA

No esculli un aparell qualsevol per
un pretextat baix preu de compra.
Deixi's guiar per la brúixola de qua-
litat ATWATER-KENT la segura
orientació de la qual li garanteixen
els 12 anys de supremacia en radio

ATWATER KENT
R A D I O

AUTO-ELECTRICIDAD, S. A.
Diputació, 234 - BARCELONA

ALACANT, BILBAO, MADRID, PALMA, SEVILLA, VALENCIA, VITORIA

DONA i LLIBRE!

Binomi perfecte que en-
clou l'essència de la vida!
L'«Atlas» amb els seus llibres
moderns i excelsos, imprimirà a la
vostra casa el veritable segell espiritual.

Abonament anual 50 Ptes.

Abonament semestral . . 25 Ptes.

Abonament mensual . . 5 Ptes.

CORSEGA, 226 - TEL. 72139

Compri des d'avui
i gastí sempre els

Blocs Integral

Els únics blocs que obren perfectament, queden sempre
plans en qualsevol lloc i donen la volta completa i perfecta

EXIGEIXI, EN COMPRAR,
LA MARCA

Esdeveniment..!

En la tardor de 1935

sortirà la més important novetat de llibreria d'aquests
darrers temps. Serà la tan demanada i esperada obra

GEOGRAFIA DE CATALUNYA

LLIBRERIA CATALONIA — Ronda de Sant Pere, 3 — Telèfons 12456 - 11147

Tall sistema MARTÍ

METODE UNIVERSAL
DE L'ALTA COSTURA

Les aspirants a professors de tall que desitgin matricular-se en aquest ram d'ensenyança, han de fer-ho sota aquest immutable sistema, l'únic per a la cultura nacional del vestit femení. Sol·liciteu el nou programa i full de condicions a l'Institut Central, Passeig de Gràcia, núm. 42, o a les professores de tall sistema Martí degudament autoritzades.

INSTITUT SUEC

M. E. ZWILLER E. DE ZWILLER

LICENCIAT DE L'INSTITUT D'ESTOCOLM

LICENCIADA DEL INSTITUT DE COPENHAGUE

METODES SUECS DE
MASSATGE I GIMNASIA
MEDICAL I ESTETICA

CONSULTA DE 4 A 6
TELEFON 73412
BALMES, 177, PRAL. 1.ª (PROP DIAGONAL)
BARCELONA

Per a aprimar-se

SABELIN

Composició d'herbes medicinals. No deixa senyals de l'OBSITAT, i conserva les carns fortes i sense arrugues. MAI NO PERJUDICA. ¿Vol convèncer-se? Provi solament una capsula o demani fullet a Casa Segalà, Rambla de les Flors, 14. — Barcelona

Venda en les principals farmàcies

La Pinacoteca

MARCS - MOTLLURES - GRAVATS
PASSEIG DE GRACIA, 34 - TELÈFON 13704

PROPERES EXPOSICIONS

del 19 octubre al 1 novembre
del 2 al 15 novembre
del 16 al 29 novembre
del 30 novembre al 13 desembre

Arts i Artistes
Sabaté
Labarta
Carles

Acadèmia

Comerç pràctic, Idiomes,
Batxillerat, Magisteri,
Peritatge, Professorat i
Intendent mercantil, Pe-
ritatge industrial, Opo-
sicions. Català i Cas-
tellà. Traduccions.

Pràctica

FONTANELLA, 4 - TELÈF. 16716

Barcelona

Lisol pur

DESINFECTANT PER A
USOS FARMACÈUTICS
Insustituïble per a la
higiene íntima i desin-
fecció en general, cinc
vegades més enèrgic
que l'àcid fènic. Fabricants: Vallès ger-
mans. Massini, 79, SANS (Barcelona)
En flascons de 100, 250 i 500 grams
EN VENDA A LES FARMÀCIES

Còpies i circulars

Casa Reñé

Mont Sió, 18 - Telèf. 18053

JOGUINES MODERNES

a la famosa
CLÍNICA DE BEBÈS
TAPINERIA, 6 (VIA LAIETANA)

nagsa

ARTS GRÁFIQUES

Casanova, 212-214 - Tel. 71164

MOBLES

A. NAVARRO

MAGATZEM:
BALMES, 68-70
TALLER:
BALMES, 88
TELÈFON 71654

Tenim una bona existència en jocs de menjador, dormitori, despatx, rebedor, etc. Especialitat en sillons gran confort. Projectem i construïm acuradament tot el que convingui.
FACILITATS DE PAGAMENT

Preu dels anuncis de «D'ACÍ I D'ALLÀ»

	Una inserció	Quatre insercions d'un any	Una inserció en els núms. extraords.
	Pessetes	Pessetes	Pessetes
Una pàgina . . .	450	1600	600
Mitja pàgina. . .	250	900	350
Quart pàgina . .	150	540	200
Vuitè pàgina. . .	85	300	125

PASTILLES ASPAIME

**Guareixen radicalment la TOS
perquè combaten les seves causes**

**Catarros, Ronqueres, Angines, Laringitis, Bronquitis,
Tuberculosi pulmonar, Asma, i totes les afeccions
en general de la Gola, Bronquis i pulmons**

COMPOSICIÓ: Sucre llet b. cinc centgr.; extrac. regalèssia,
cinc centgrs.; extract. diacodio, tres mil·ligrams; extract.
medulla de vaca, tres mil·ligrs.; Gomenol, cinc mil·ligrs.;
sucre mento-anissat, quantitat suficient per a una pastilla

Les PASTILLES ASPAIME superen totes les conegudes per llur
composició, que no pot ésser més racional i científica, gust agra-
dable i ésser les úniques en què està resolt el transcendental
problema dels medicaments balsàmics i volàtils que es conserven
indefinidament i mantenen íntegres llurs meravelloses propietats me-
dicinals per a combatre d'una manera constant, ràpida i eficaç les
malalties de les vies respiratòries que són causa de TOS i sufocació

**Les PASTILLES ASPAIME són les receptades pels metges
Les PASTILLES ASPAIME són les preferides pels pacients
Exigiu les legítimes PASTILLES ASPAIME i no admeteu
substitucions interessades, d'escassos o nuls resultats**

Les PASTILLES ASPAIME es venen a UNA PESSETA CAPSA
a les principals farmàcies, i al mateix temps es lliura gratuïtament
una capseta de mostra, molt còmoda per a portar a la butxaca

NOTA IMPORTANTÍSSIMA: Per a demostrar i convèncer que els ràpids
i satisfactoris resultats per a guarir la TOS, mitjançant les PASTILLES
ASPAIME, no són possibles amb llurs similars, i que actualment no
hi ha altres pastilles que puguin superar-les, el Laboratori Sokatarg
tramet gratuïtament una capseta mostra de PASTILLES ASPAIME als
qui li trametin el retall d'aquest anunci acompanyat d'un timbre
de cinc cèntims, tot dins un sobre franquejat amb dos cèntims

**Especialitat Farmacèutica
del Laboratori Sokatarg**

Oficines Carrer del Ter, 16 - Telèfon 50791 - Barcelona

